

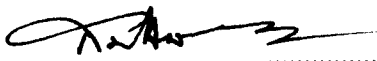
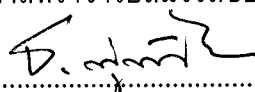
ความสามารถในการกระโดดกับผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขันของนักบาสเกตบอลชาย
ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 32

ปริญญานิพนธ์
ของ
ประทวน ผลาเลิศ

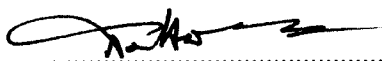
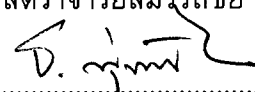
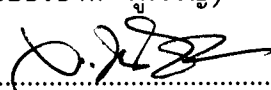
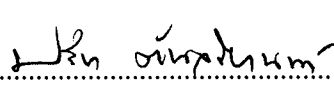
เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา
มีนาคม 2544
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกพลศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

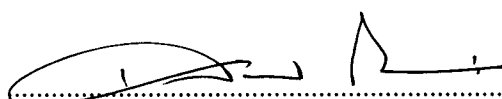
คณะกรรมการควบคุม

.....ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมรรถชัย น้อยศิริ)

.....กรรมการ
(อาจารย์ธงชาติ พูเจริญ)

คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมรรถชัย น้อยศิริ)

.....กรรมการ
(อาจารย์ธงชาติ พูเจริญ)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เจียมศักดิ์ พานิชชัยกุล)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(รองศาสตราจารย์ปรีชา ตันจริยานนท์)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ศาสตราจารย์ ดร. เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์)

วันที่ 7 เดือน มีนาคม พ.ศ. 2544

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สมรรถชัย น้อยศิริ อาจารย์ธงชาติ พุ่เจริญ ประธานและกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ตลอดจน ผู้ช่วยศาสตราจารย์เจียมศักดิ์ พานิชชัยกุล รองศาสตราจารย์ปรีชา ดันจิริยานนท์ กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำช่วยเหลือ ปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ จนผู้วิจัยสามารถดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบ ขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ธงชาติ พุ่เจริญ ที่ได้ให้คำแนะนำชี้แนะ และการอบรม สั่งสอนในการศึกษาต่อมาเป็นอย่างดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของอาจารย์เป็นอย่างสูง ตลอดจนอาจารย์ทุกท่านที่เคยอบรมสั่งสอนมา

ขอขอบคุณ ผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน และนักบาสเกตบอลทีมกรุงเทพมหานคร ทีมประจวบคีรีขันธ์ ทีมชัยนาท ทีมสุพรรณบุรี ทีมนครราชสีมา ทีมยโสธร ทีมหนองคาย ทีมพังงา ทีมเชียงใหม่ ทีมเชียงราย ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจนสำเร็จบรรลุ ตามวัตถุประสงค์ และผู้วิจัยต้องขอขอบคุณ คุณสุจิตรา บุญสวน คุณสมบูรณ์ ผุยดี ที่ให้การช่วยเหลือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจน คุณวัลลภ มาดี ที่ได้ให้ความช่วยเหลือในการจัดพิมพ์ปริญญานิพนธ์

ท้ายสุดนี้ ขอกราบรำลึกถึงพระคุณของ คุณพ่อนวน ผลาเลิศ คุณแม่สี ผลาเลิศ ที่เป็นผู้ให้กำเนิดและสนับสนุนการศึกษา ตลอดจนญาติพี่น้อง รุ่นพี่ รุ่นน้อง และเพื่อนทุกคน ที่เป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด จนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ด้วยดี พร้อมทั้ง อุทิศประโยชน์ที่พึงมีทั้งหมดนี้ให้กับ คุณตา คุณยาย ที่ล่วงลับไปแล้ว

ประทวน ผลาเลิศ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
คำนำ.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	2
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	3
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
ความสำคัญและลักษณะของการกระโดด	4
การกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอล	5
ผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขัน	9
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	16
งานวิจัยในต่างประเทศ	16
งานวิจัยในประเทศไทย	18
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	25
แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง	25
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	26
วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล	26
วิธีจัดกระทำข้อมูล	27
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	28
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	28
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	28
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	29

5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	37
บทย่อ	37
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	37
แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง	37
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	37
วิธีจัดกระทำข้อมูล	38
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	38
อภิปรายผล	40
ข้อเสนอแนะ	43
บรรณานุกรม	44
ภาคผนวก	48
ประวัติย่อของผู้วิจัย	51

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แสดงจำนวนครั้งการแข่งขันแย่งลูกบาสเกตบอลของแต่ละทีม ในการแข่งขันบาสเกตบอล กีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 13 พ.ศ. 2528	6
2	แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่าง	25
3	แสดงผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขันกีฬบาสเกตบอลชาย กีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 32	29
4	แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของอายุ น้ำหนัก และส่วนสูงของ นักบาสเกตบอลชายแต่ละทีมและนักบาสเกตบอลชายทั้งหมด	30
5	แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสามารถในการกระโดดของ นักบาสเกตบอลชายแต่ละทีมและนักบาสเกตบอลชายทั้งหมด	32
6	แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสามารถในการกระโดดของ นักบาสเกตบอลชาย โดยแยกตามตำแหน่งการเล่น	33
7	แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลต่างความสามารถในการกระโดด ของนักบาสเกตบอลชาย โดยแยกตามตำแหน่งการเล่น	33
8	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการกระโดดของ นักบาสเกตบอลชายกับความสูง	34
9	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างผลต่างความสามารถในการกระโดดของ นักบาสเกตบอลชายกับความสูง	34
10	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการกระโดดของ นักบาสเกตบอลชายกับการกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอล	35
11	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการกระโดดของ นักบาสเกตบอลชายกับคะแนนจากการกระโดดยิงประตู	35
12	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอลของ ทีมนักบาสเกตบอลชายกับผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขัน	36
13	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการกระโดดของ นักบาสเกตบอลชายกับผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขัน	36

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แสดงโครงสร้างทางความสามารถของนักกีฬา.....	12
2 แสดงองค์ประกอบของความสามารถในการเล่นกีฬา	14
3 แสดงตัวบ่งชี้ของประสิทธิภาพในการเล่นกีฬา	15
4 แสดงองค์ประกอบที่สำคัญของความสามารถในการเล่นกีฬา	15
5 แสดงองค์ประกอบทางจิตวิทยาสังคมที่บ่งถึงความสามารถในการเล่นกีฬา.....	16

บทที่ 1

บทนำ

คำนำ

การเคลื่อนไหวส่วนต่างๆ ของร่างกายเป็นสิ่งสำคัญในการประกอบกิจกรรมต่างๆ เช่น การเคลื่อนไหวของมือและแขนในการเขียน การขึ้นรถ การเจรจา เป็นต้น ทางด้านพลศึกษา กิจกรรมการเคลื่อนไหวที่เป็นพื้นฐานทางพลศึกษา เช่น การวิ่ง การกระโดด การเตะ การขว้างปา การปีนป่าย อันจะนำไปสู่การเคลื่อนไหวและทักษะในแต่ละชนิดกีฬา การกระโดดก็เป็นกิจกรรมหนึ่งที่เป็นองค์ประกอบของการเคลื่อนไหวในกีฬาสเกตบอลนอกจาก การย่อ การหยุด การหมุน การวิ่ง การสไลด์ และการหลบหลีก ดังที่ สเตลลิน และแฮนด์เลอร์ (Satalin and Handdler. 1985 : 13-14) กล่าวว่า การเล่นกีฬาสเกตบอลนั้นต้องใช้ทักษะการวิ่ง การกระโดด การหลบหลีก และการป้องกันจากคู่แข่งเพื่อที่จะนำลูกบาสเกตบอลเข้าไปยิงประตูในระยะไกลให้ได้ผลแน่นอน

ในการเล่นหรือแข่งขันกีฬาสเกตบอล ประกอบด้วย ผู้เล่นทีมรุกและทีมป้องกัน การที่ผู้เล่นทีมรุกจะนำลูกบาสเกตบอลเข้าไปยิงประตูทีมป้องกันให้ได้ผลตามจุดมุ่งหมายนั้น นอกจากจะนำทักษะการรับ-ส่งลูกบาสเกตบอล การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล และการยิงประตูบาสเกตบอลมาผสมผสานเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ในทีมแล้ว การกระโดดก็เป็นส่วนสำคัญที่เกี่ยวข้องกับทักษะต่างๆ ของผู้เล่นทีมรุกเพื่อที่จะนำลูกบาสเกตบอลเข้าไปยิงประตู การกระโดดที่เกี่ยวข้องกับทักษะการรับ-ส่งลูกบาสเกตบอล เช่น การกระโดดส่งลูกบาสเกตบอลมือเดียว หรือสองมือเหนือศีรษะ การกระโดดที่เกี่ยวข้องกับทักษะการยิงประตูก็ต้องอาศัยการกระโดดให้สูงเพื่อที่จะไกลห่างประตูหรือจากการป้องกันของทีมป้องกัน ซึ่งการยิงประตูมีหลายแบบด้วยกัน เช่น การยิงประตูใต้แป้น การตวัดมือยิงประตู การกระโดดยิงประตู การยืนยิงประตู การยิงประตูแบบดังก์ การยิงประตูโทษ ซึ่งในปัจจุบันการแข่งขันในระดับใดก็ตาม ผู้เล่นส่วนใหญ่จะใช้วิธีการกระโดดยิงประตู ซึ่ง เฉลีย์ พิมพันธุ์ (2529 : 102) กล่าวว่า เป็นแบบที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด และสอดคล้องกับการศึกษาของสมปอง บุญหล้า (2542 : บทคัดย่อ) พบว่า การกระโดดยิงประตูใช้กันมากที่สุด และมีความแม่นยำมากที่สุดในการแข่งขัน นอกจากนี้การกระโดดก็เป็นส่วนสำคัญที่จะช่วยให้ทีมป้องกันป้องกันการทำคะแนนของทีมรุกหรือส่งลูกบาสเกตบอลจากการส่ง เช่น การกระโดดปิด กระโดดตัดลูกบาสเกตบอล

การป้องกันคนยิงประตู (Block Shot) โดยการกระโดดให้สูง จึงจะสามารถป้องกันการกระโดดยิงประตูของทีมรุกได้

เมื่อเกิดการผิดพลาดจากการยิงประตูของผู้เล่นทีมรุก ผู้เล่นทั้งสองทีมก็จะหาวิธีการเข้าไปแย่งลูกบาสเกตบอล ซึ่งจะต้องอาศัยการกระโดดให้สูงเข้าไปแย่งลูกบาสเกตบอล เพื่อให้ได้ลูกบาสเกตบอลสำหรับครอบครองและเล่นต่อไป ดังที่ กูดริช และริช (Goodrich and Rich. 1976 : 16) ซึ่งกล่าวว่า การกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอลเป็นหัวใจสำคัญของการเล่นบาสเกตบอล ทีมใดที่มีการครอบครองลูกบาสเกตบอลได้มากกว่าก็จะมีโอกาสชนะ ซึ่งตรงกับคำกล่าวของ ซามาราส (Samaras. 1966 : 111) กล่าวว่า ทีมที่จะประสบผลชนะหรือพ่ายแพ้ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งคือ การแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตู

ความสำคัญของการกระโดดในกีฬาสเกตบอลที่เกี่ยวข้องกับทักษะซึ่งพบเห็นอยู่บ่อยๆ ตั้งแต่เริ่มการแข่งขันก็พบว่ามีการกระโดดแล้ว คือ การกระโดดปัดบอล และการกระโดดหลายๆ อย่างต่อมาในขณะแข่งขันจนจบการแข่งขัน เช่น การกระโดดรับ-ส่งลูกบาสเกตบอล การกระโดดยิงประตู การกระโดดป้องกัน หรือแม้กระทั่งการแย่งลูกบาสเกตบอล หลังจากการยิงประตู ซึ่งต้องอาศัยการกระโดดเป็นสำคัญ ผู้วิจัยจึงเห็นว่า ความสามารถในการกระโดดน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีส่วนสำคัญ และจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับนักบาสเกตบอล ในอันที่จะส่งผลต่อการแข่งขัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความสามารถในการกระโดด ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขันกีฬาสเกตบอลชาย กีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ซึ่งผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ฝึกสอน นักกีฬาและผู้สนใจ เพื่อนำไปใช้เป็นแนวทางแก้ไขและปรับปรุงกีฬาสเกตบอลในอนาคตต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อทราบความสามารถในการกระโดดและผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขันของนักบาสเกตบอลชาย ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 32
2. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการกระโดดกับผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 32

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทราบความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชาย ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 32
2. ทราบความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการกระโดด กับผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 32
3. เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอลใช้พัฒนาการฝึกของนักบาสเกตบอลให้ดียิ่งขึ้นไป
4. เป็นแนวทางในการศึกษาและวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกีฬาบาสเกตบอลต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักบาสเกตบอลชายที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 32 กรุงเทพมหานคร จำนวน 10 ทีม รวมทั้งสิ้น 95 คน
2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
 - 2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ นักบาสเกตบอลชายที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 32
 - 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 2.2.1 ความสามารถในการกระโดด
 - 2.2.2 ผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขัน

นิยามศัพท์เฉพาะ

ความสามารถในการกระโดด หมายถึง ความสามารถในการกระโดดขึ้นในแนวดิ่ง โดยวัดจากพื้นถึงจุดสูงสุดของปลายนิ้ว

ผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขัน หมายถึง ผลการจัดลำดับจากผลการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 32

นักบาสเกตบอล หมายถึง นักบาสเกตบอลชายที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 32

กีฬาแห่งชาติครั้งที่ 32 หมายถึง กีฬาที่จัดการแข่งขันโดยการกีฬาแห่งประเทศไทย ระหว่างวันที่ 9-20 ธันวาคม 2543 ณ กรุงเทพมหานคร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยทั้งของต่างประเทศและภายในประเทศ พอสรุปได้ดังนี้

1. ความสำคัญและลักษณะของการกระโดด
2. การกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอล
3. ผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขัน
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 4.2 งานวิจัยในประเทศไทย

ความสำคัญและลักษณะของการกระโดด

ปัจจุบัน กีฬาบาสเกตบอลได้รับความนิยมจนเป็นที่ยอมรับแพร่หลายดังจะเห็นได้จากการจัดแข่งขันทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับประเทศ และระดับนานาชาติ การเล่นบาสเกตบอลที่ประสบความสำเร็จในการเล่นนั้น ผู้เล่นจำเป็นต้องอาศัยทักษะพื้นฐานต่างๆ อันได้แก่ ทักษะพื้นฐานในการเล่น เช่น ทักษะการรับ-ส่งลูกบาสเกตบอล ทักษะการเลี้ยงลูกบาสเกตบอล ทักษะการยิงประตู มาผสมผสานเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ในทีมเป็นต้น และยังจำเป็นต้องอาศัยทักษะการเคลื่อนไหวอีกประการหนึ่ง นั่นก็คือ ความสามารถในการกระโดด

จุดมุ่งหมายของการกระโดดก็เพื่อส่งตัวขึ้นให้สูงไปยังตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่ง สิ่งที่จะช่วยให้เกิดแรงส่งให้ตัวลอยขึ้นอีกก็คือ การเหวี่ยงแขน สปริงข้อเท้า การยืดลำตัว มุมของเข่า คือ ก่อนกระโดดต้องงอเข่า โดยทั่วไปมุมของเข่าประมาณ 100 องศา ลำตัวก้มไปข้างหน้าเล็กน้อย สองแขนเหวี่ยงจากข้างหลังไปข้างหน้า เหยียดตัวขึ้นพร้อมกับใช้แรงกระโดดจากข้อเท้ายันพื้นกระโดดขึ้นอย่างรวดเร็ว

มอร์เฮาส์ไคน์ และคูเปอร์ (Morehousekine and Cooper. 1956 : 151) กล่าวว่า การกระโดดนั้นเป็นการเคลื่อนไหวที่ทำให้ร่างกายลอยตัวจากพื้นสู่อากาศ ซึ่งจะต้องออกแรงเพื่อเอาชนะแรงต้านทานของร่างกาย แรงต้านทานของอากาศ แรงต้านทานจากน้ำหนักของร่างกาย และแรงดึงดูดของโลก การกระโดดโดยทั่วไปแบ่งเป็น 3 ระยะ คือ ระยะที่กระโดดจาก

พื้นก่อนจะลอยตัวขึ้นสู่อากาศ (Take-off) ระยะที่อยู่ในอากาศ (Flight) และระยะลงสู่พื้น (Landing) ประสิทธิภาพของการกระโดดนั้นขึ้นอยู่กับที่แรงที่ใช้ในการกระโดดจากพื้นก่อนที่จะลอยตัวสู่อากาศ

ผาณิต บิลมาศ (2530 : 27) กล่าวว่า ประสิทธิภาพของการกระโดดขึ้นอยู่กับองค์ประกอบพื้นฐานของร่างกาย ประกอบด้วย ความเร็ว (Speed) พลัง (Power) ความแข็งแรง (Strength) และความคล่องตัว (Agility) เป็นต้น

จรวยพร ธรณินทร์ (2522 : 21) กล่าวว่า การที่คนเรามีกำลังกล้ามเนื้อขามาก กล้ามเนื้อขาที่มีความแข็งแรงจะทำให้การกระโดดให้ลำตัวสามารถลอยจากพื้นได้สูงและไกล นั่นคือเป็นผลมาจากกำลังของกล้ามเนื้อขาและกล้ามเนื้อน่อง

ล็อกเคน และวิลลาพบี้ (Locken and Willaugby. 1967 : 235-238) ได้กล่าวว่า การขึ้นกระโดดสูงและกระโดดไกล เป็นการฝึกกล้ามเนื้อขาจะต้องทำงานโดยการหดตัวซ้ำๆ กัน กล้ามเนื้อที่จะต้องทำงานโดยตรงก็คือกล้ามเนื้อน่องและกล้ามเนื้อเกือบทุกมัด ทั้งนี้เพื่อช่วยให้ลอยตัวไปจากพื้น

ลักษณะการกระโดดที่สำคัญและใช้กันมากมี 2 ลักษณะ คือ

1. การขึ้นกระโดดในแนวดิ่ง (Vertical Jump)
2. การวิ่งกระโดด (Running Jump) ความสามารถในการกระโดดทุกแบบต้องการกำลังกล้ามเนื้อที่แข็งแรงมาก เพราะจะสามารถช่วยในการงอและเหยียดเข้าได้เร็ว ซึ่งเป็นการเพิ่มแรงในการถีบตัว และทำให้ได้ความไกลหรือความสูงเพิ่มขึ้น

การกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอล

ทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการเล่นบาสเกตบอล นอกจากทักษะการรับ-ส่งลูกบาสเกตบอล ทักษะการเลี้ยงลูกบาสเกตบอล ทักษะการยิงประตู ทักษะการรุกและการป้องกันแล้ว การครอบครองลูกบาสเกตบอลก็เป็นสิ่งสำคัญของผู้เล่นบาสเกตบอล วิธีการครอบครองลูกบาสเกตบอลที่มักจะได้ผลมากก็คือ การแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตู (Rebounding) การที่ทีมจะสามารถแย่งลูกบาสเกตบอลได้นั้น ผู้เล่นจะต้องอาศัยวิธีการแย่งลูกบาสเกตบอล ตำแหน่งที่เหมาะสม และการกระโดดที่ดีและได้เปรียบ จึงจะสามารถกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอลมาครอบครองและทำคะแนนต่อไป

กูดริช และริช (Goodrich and Rich. 1976 : 16) กล่าวว่า การกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอลเป็นหัวใจสำคัญในการเล่นบาสเกตบอล ซึ่งเป็นเรื่องแน่นอนกว่าการยิงประตู

ทีมใดที่มีการครอบครองลูกบาสเกตบอลได้มากก็จะมีโอกาสชนะ จากการศึกษาการแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตูของนักกีฬาบาสเกตบอลชาย ในการแข่งขันบาสเกตบอล กีฬาซีเกมส์ครั้งที่ 13 ที่กรุงเทพมหานคร ระหว่างวันที่ 8-17 ธันวาคม 2528 ปรากฏว่าการแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตูมีความสำคัญมาก จะเห็นได้จากทีมฟิลิปปินส์ ซึ่งเป็นทีมชนะเลิศในการแข่งขัน สามารถแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตูได้มากที่สุด ต่างจากทีมบรูไนที่ได้ลำดับสุดท้าย สามารถแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตูได้น้อยที่สุด ซึ่ง ประกิจ หงษ์แสนยาธรรม (2534 : 2-3) ได้สำรวจเอาไว้ ดังปรากฏตามตาราง 1

ตาราง 1 แสดงจำนวนครั้งการแย่งลูกบาสเกตบอลของแต่ละทีม ในการแข่งขันบาสเกตบอล กีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 13 พ.ศ. 2528

ทีม	การแย่งลูกบาสเกตบอลของทีมทั้งหมด		การแย่งลูกบาสเกตบอลของทีมคู่ต่อสู้ทั้งหมด	
	ฝ่ายรุก	ฝ่ายรับ	ฝ่ายรุก	ฝ่ายรับ
ฟิลิปปินส์	78	100	16	39
สิงคโปร์	57	94	50	120
ไทย	38	93	27	73
มาเลเซีย	28	86	41	65
อินโดนีเซีย	25	76	50	120
บรูไน	24	69	68	124

จากตาราง 1 แสดงว่าทีมฟิลิปปินส์สามารถแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตูได้มากเป็นลำดับที่ 1 รองลงมาได้แก่ ทีมสิงคโปร์ และน้อยที่สุดได้แก่ ทีมบรูไน

ในการแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตู ผู้เล่นต้องช่วยกันกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอล เพราะจะทำให้สามารถเล่นต่อไปได้อย่างรวดเร็ว และเป็นการได้เปรียบกว่าการยิงประตูแล้วยืนดูเฉยๆ การกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอลมีความสำคัญมากเท่าเทียมกันทั้งทีมรุกและทีมรับ ผู้เล่นจะต้องเคลื่อนที่ได้ดี รวมทั้งการหาตำแหน่งที่เหมาะสมได้ดีกว่า ซึ่งนับเป็นจุดที่ได้เปรียบแม้ว่าจะมีการกีดกันจากฝ่ายตรงข้าม

แซมพาดิ (Zampardi. 1980 : 67) กล่าวว่า การกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอลให้ได้ผลมีองค์ประกอบ 3 ประการ คือ ผู้เล่นจะต้องรู้ว่าลูกบาสเกตบอลอยู่ที่ไหน กระดอนจากกระดานหลังอย่างไร และมีลักษณะหมุนอย่างไรขณะกระดอนจากจุดกระทบ ซึ่งสอดคล้องกับวูดเดน (Wooden. 1980 : 228) ที่กล่าวสนับสนุนว่า ผู้เล่นจะต้องรู้มุมที่ลูกบอลตกและกระดอนขึ้นเพื่อจะได้ยืนในตำแหน่งที่ถูกต้อง และในเรื่องนี้ เจลีย์ ฟิมพัน์ (2529 : 114) ได้กล่าวสนับสนุนว่า ตำแหน่งในการยืนเพื่อแย่งลูกบาสเกตบอลขึ้นอยู่กับระยะทางของผู้เล่นจากห่วงประตู ความเร็วของลูกบาสเกตบอลที่ถูกโยนขึ้นไปเพื่อทำประตู มุมของลูกบาสเกตบอลที่กระดอนกลับมาและการเป็นผู้เล่นที่มรับหรือที่มรุก จะเห็นได้ว่าการกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตูเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับผู้เล่นที่มรุกและที่มรับ เพราะถ้าสามารถกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอลได้ก็จะทำให้เป็นฝ่ายครอบครองลูกบาสเกตบอล ซึ่งมีโอกาสในการรุกขึ้นไปยิงประตูทำคะแนนได้

นีล (Neal. 1966 : 135) กล่าวว่า การแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตู (Rebounding) เป็นทักษะพื้นฐานที่ถูกละเลย แม้ว่าการแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตูเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญก็ตาม มีการยิงประตูพลาดมากในระหว่างการแข่งขัน และถ้าทีมใดสามารถควบคุมการแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตูได้ก็จะเป็นการได้เปรียบเทียบคู่ต่อสู้ การแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตูจึงมีความสำคัญ

ซามาราส (Samaras. 1966 : 111) ได้กล่าวถึงการแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตู ความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการแข่งขันบาสเกตบอลของแต่ละทีมขึ้นอยู่กับ การแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตูของผู้เล่น

วิลค์ส (Wilkes. 1967 : 13-14) ได้กล่าวว่า การแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตูมีความสำคัญในการแข่งขันบาสเกตบอลมาก ทีมที่สามารถทำการแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตูได้มากมักจะเป็นฝ่ายชนะ ผู้เล่นต้องรู้เกี่ยวกับเทคนิคในการแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตูในการแข่งขันผู้เล่นต้องทำการแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตูไม่ว่าจะเป็นฝ่ายรุกหรือฝ่ายรับ

บาร์เน็ต (Barnett. 1971 : 41) กล่าวว่า ทีมที่สามารถแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตูได้มากจะสามารถยิงประตูได้มากและสามารถป้องกันการยิงประตูจากฝ่ายตรงข้ามได้ การแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตูเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ทีมประสบความสำเร็จในการแข่งขัน ทีมที่ไม่มีการแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตูจะเป็นฝ่ายพ่ายแพ้

การแย่งลูกบาสเกตบอลให้ได้หลังจากการยิงประตูที่ไม่ได้ผล เป็นเรื่องลำบากที่ผู้เล่นทั้งสองฝ่ายจะกระทำได้นั่นเอง เพราะทั้งสองฝ่ายต่างก็มีความปรารถนาที่จะได้ครอบครอง

ลูกบาสเกตบอลนั้นในเวลาต่อมา เทคนิคเบื้องต้นของการแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตูที่ไม่ได้ผลที่สำคัญมี 2 ประการ คือ ตำแหน่งในการยืน และการกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอล ส่วนตำแหน่งในการยืนเพื่อแย่งลูกบอลนั้นไม่แน่นอน ซึ่งขึ้นอยู่กับสิ่งต่อไปนี้

1. ระยะทางของผู้เล่นจากห่วงประตู
2. ความเร็วของลูกบอลที่ถูกโยนขึ้นไปเพื่อทำประตู
3. มุมของลูกบอลที่กระดอนกลับมา และ/หรือ
4. เป็นผู้เล่นฝ่ายรับหรือฝ่ายรุก

สำหรับเรื่องมุมของการเข้าแย่งลูกบาสเกตบอลจะเหมือนกับมุมของลูกบาสเกตบอลที่กระดอนออกมาหลังจากกระทบกระดานหลังหรือห่วงประตู สิ่งสำคัญที่สุดคือ ผู้เล่นจะต้องยืนอยู่ในตำแหน่งด้านในใกล้ห่วงประตูหรือมุมที่ลูกบาสเกตบอลจะกระดอนกลับมามากกว่าผู้เล่นฝ่ายตรงข้าม โดยใช้วิธีการหมุนตัวกลับหลังหันใช้ส่วนหลังกำบังคู่ต่อสู้ไว้

เจเลีย พิมพันธุ์ (2529 : 114-117) กล่าวว่า การแย่งลูกบอลหลังจากการยิงประตูจำแนกออกเป็น 3 อย่าง คือ

1. การแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตูธรรมดาของทีมรับ
2. การแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตูธรรมดาของทีมรุก
3. การแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการโยนประตูโทษ

สำหรับรายละเอียดของการแย่งลูกบอลหลังจากการยิงประตูมีดังนี้

1. การแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตูของทีมรับ (Defensive Rebounding)

การแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตูของทีมรับ ถือว่าเป็นเรื่องสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะว่า โดยเฉลี่ยแล้วการยิงประตูพลาดของทีมรุกจะเป็นร้อยละ 60 ของการยิงประตูธรรมดา และร้อยละ 35 ของการยิงประตูจากการโยนโทษ ดังนั้นผู้เล่นทีมรับที่มีรูปร่างสูงใหญ่และกระโดดดีจะได้เปรียบมาก ถ้าสามารถปรับปรุงแก้ไขตำแหน่งการยืนให้ถูกต้อง

2. การแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตูของทีมรุก (Offensive Rebounding)

หน้าที่ที่สำคัญของผู้เล่นทีมรุกประการหนึ่งคือ ต้องเข้าแย่งลูกบาสเกตบอลทันทีหลังจากทีมตนขึ้นยิงประตู โดยเฉพาะผู้เล่นที่มีรูปร่างสูงใหญ่ และถ้าเป็นผู้ขึ้นยิงประตูเอง โอกาสที่จะแย่งลูกบอลได้นั้นมีมาก เพราะจะรู้ว่าลูกบาสเกตบอลที่ยิงประตูนั้นลงห่วงหรือไม่ และทิศทางจะไปทางไหน ส่วนผู้เล่นอื่นจะต้องพยายามเข้าไปอยู่ในตำแหน่งที่จะแย่งลูกบาสเกตบอลให้ได้ก่อนที่มีการยิงประตูเกิดขึ้น มิฉะนั้นแล้วจะเข้าไปแย่งลูกบาสเกตบอลได้ยากเพราะจะถูกสกัดกั้นเสียก่อน แต่ถ้าถูกสกัดกั้น (Blocking) ก็ต้องพยายามหลอกล่อโดย

การเปลี่ยนทิศทางและวิ่งตัดทันที ดังนั้นความฉลาดในการหลอกหลอและเปลี่ยนทิศทางจึงเป็นสิ่งสำคัญต่อความสำเร็จอันนี้

หลังจากผู้เล่นทีมรุกแย่งลูกบาสเกตบอลได้แล้ว จะมีทางเลือกอยู่ 3 ทาง คือ

1. บัดลูกบาสเกตบอลเข้าห่วงประตูหรือยิงประตู
 2. ส่งลูกบาสเกตบอลให้เพื่อนร่วมทีม
 3. เลี้ยงลูกบาสเกตบอลออกมาให้ห่างจากห่วงประตูเพื่อเริ่มแผนใหม่
 3. การแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการโยนประตูโทษ (Free Throw Rebounding)
- ตามกติกาของสหพันธ์บาสเกตบอลระหว่างประเทศ (F.I.B.A.) ข้อ 57.5 ผู้เล่น

ในช่องโยนโทษ

การยืนในช่องตามแนวโยนโทษ

1. มีผู้เล่นได้มากที่สุด 5 คน (3 คน จากฝ่ายป้องกัน และ 2 คน จากฝ่ายรุก) ให้ช่องยืนมีความลึก 1 เมตร

2. ช่องยืนแรกทั้งสองข้างเป็นสิทธิของผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามของผู้โยนโทษเท่านั้น
3. ผู้เล่นต้องยืนในช่องที่มีสิทธิเท่านั้น

ดังนั้น จะเห็นว่าผู้เล่นทีมตรงข้ามของผู้โยนโทษจะอยู่ในตำแหน่งที่ได้เปรียบใน

การแย่งลูกบาสเกตบอล เมื่อลูกบาสเกตบอลถูกปล่อยจากมือในขณะยิงประตูของผู้โยนโทษ ผู้เล่นคนอื่นจะต้องรีบเคลื่อนตัวเพื่อแย่งลูกบาสเกตบอล

ผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขัน

ในการเล่นกีฬาชนิดใดก็ตามนักกีฬาจะต้องมีพื้นฐานในการเล่นที่ดีจึงจะทำให้สามารถเล่นกีฬานั้นได้เป็นอย่างดี พื้นฐานในการเล่นดังกล่าวจะต้องอาศัยองค์ประกอบต่างๆ หลายประการมาประกอบกันเพื่อส่งเสริมให้นักกีฬามีความสามารถในการเล่นที่พัฒนายิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นองค์ประกอบที่มาจากภายในตัวนักกีฬาเอง หรือองค์ประกอบที่มาจากภายนอกทั้ง 2 ประการนี้จะเป็นตัวบ่งชี้ได้ว่านักกีฬานั้นจะมีความสามารถในการเล่นกีฬาชนิดนั้นๆ ได้มากน้อยเพียงใด หรืออาจเรียกได้ว่าเป็นโครงสร้างทางความสามารถของนักกีฬาก็ได้

ริทเตอร์ (Ritter. 1989 : 5) กล่าวว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสามารถของนักกีฬาว่า นักกีฬาจะเล่นกีฬาได้ดีเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 2 ประการ คือ

1. องค์ประกอบภายในตัวนักกีฬา (Individual Factors)
2. องค์ประกอบภายนอก (Outer Factors)

องค์ประกอบภายในตัวนักกีฬา (Individual Factors)

องค์ประกอบภายในตัวนักกีฬาเป็นสิ่งที่มียู่ในตัวของนักกีฬาเองอันจะส่งผลให้เกิดประสิทธิภาพหรือความสามารถในการเล่นกีฬาได้อย่างดี ประกอบด้วยสิ่งสำคัญ 5 ประการ

1. ความชาญฉลาด ความคิดที่ดี อารมณ์ความรู้สึกและคุณธรรมประจำตน นักกีฬาจะต้องมีความฉลาด มีไหวพริบในการเล่นที่ดี รู้จักคิดและใช้สติปัญญาในการเล่น นอกจากนี้จะต้องมีอารมณ์ความรู้สึกที่ดีต่อการเล่นและต่อเพื่อนร่วมทีม มีคุณธรรมประจำตน เช่น มีวินัยในตัวเอง รับผิดชอบต่อการฝึกซ้อม เป็นต้น องค์ประกอบประการแรกนี้เป็นผลมาจากการใช้สติปัญญาของนักกีฬาประกอบกับการมีจิตใจที่ดีของนักกีฬาที่มีต่อชนิดกีฬาที่ตนเองเล่น
2. เทคนิค (Technique) คือวิธีการเล่นกีฬาได้อย่างถูกต้องตามหลักวิธีการ โดยการฝึกซ้อมให้เกิดทักษะในการเล่นที่ดีอันจะก่อให้เกิดประโยชน์ในการนำไปใช้แข่งขันต่อไป
3. ยุทธวิธีการเล่น (Tactic) เป็นการนำเอาความสามารถทางเทคนิคมาใช้ในการแข่งขันเพื่อให้เกิดความได้เปรียบคู่แข่งโดยอาศัยรูปแบบการเล่นต่างๆ ที่คิดค้นดัดแปลงมาใช้ในการฝึกซ้อมเพื่อนำไปใช้แข่งขันต่อไป ยุทธวิธีการเล่นกับเทคนิคจะมีความสัมพันธ์กันอย่างยิ่ง ถ้านักกีฬาไม่มีเทคนิคการเล่นที่ดีแล้วย่อมไม่สามารถจะนำไปฝึกยุทธวิธีการเล่นให้ได้ดีเช่นกัน ฉะนั้นทั้ง 2 ประการจะต้องควบคู่กัน โดยมีเทคนิคเป็นพื้นฐานมาก่อนเสมอ
4. สมรรถภาพทางกาย (Condition or Physical Fitness) เป็นความสามารถทางด้านร่างกายของนักกีฬาในการเล่นกีฬานั้นๆ ซึ่งมีความต้องการทางด้านสมรรถภาพทางกายที่แตกต่างกัน ได้แก่ ความแข็งแรง ความเร็ว ความอดทน ความคล่องตัว ความอ่อนตัว เป็นต้น
5. ส่วนประกอบของร่างกาย (Constitution) ได้แก่สภาพร่างกายของนักกีฬา ซึ่งแต่ละคนจะมีความแตกต่างกันไป เช่น ความสูง น้ำหนัก ขนาดของร่างกายบางส่วน เช่น แขน ขา ฯลฯ สัดส่วนของร่างกายดังกล่าวแล้วแต่มีผลต่อการเล่นกีฬาทั้งสิ้น

องค์ประกอบภายในตัวของนักกีฬาทั้ง 5 ประการดังกล่าวมีผลต่อความสามารถของนักกีฬาโดยตรงซึ่งแต่ละองค์ประกอบมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันโดยตลอด การที่นักกีฬาจะมีความสามารถพร้อมเพียงใดนั้นต้องอาศัยองค์ประกอบแต่ละประการช่วยกันส่งเสริมร่วมกันจะมีเพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่งมิได้

องค์ประกอบภายนอก (Outer Factors)

องค์ประกอบภายนอก คือ สิ่งต่างๆ จากภายนอกที่มีอิทธิพลต่อความสามารถของนักกีฬา ประกอบด้วยสิ่งต่างๆ ดังต่อไปนี้

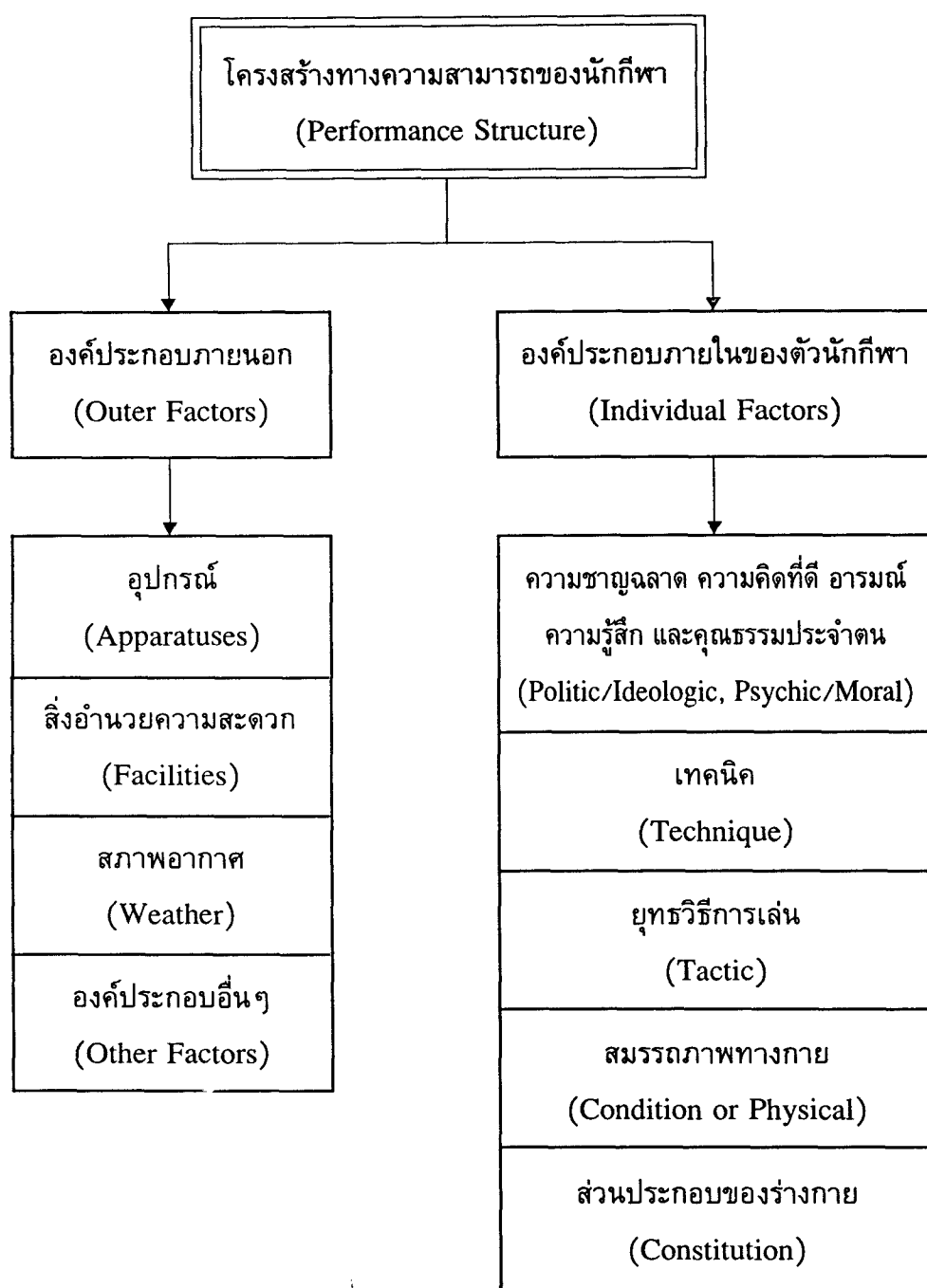
1. อุปกรณ์ต่างๆ (Apparatuses) นักกีฬาจะเล่นกีฬาได้ดีนั้นอุปกรณ์ที่ใช้ในการเล่น หรือการฝึกซ้อมเป็นสิ่งบ่งชี้อีกประการหนึ่งไม่ว่าจะเป็น รองเท้า เครื่องแต่งกายและอื่นๆ การฝึกซ้อมโดยใช้อุปกรณ์ที่ดีมีมาตรฐานย่อมทำให้ความสามารถของนักกีฬาเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการฝึกซ้อมกับอุปกรณ์ที่เหมือนกับใช้ในการแข่งขันจริงจะเป็นประโยชน์ต่อนักกีฬาอย่างยิ่ง

2. สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ (Facilities) ในการฝึกซ้อมและแข่งขันกีฬา สิ่งอำนวยความสะดวกหรือสถานที่ที่เป็นสิ่งจำเป็นประการหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการเล่นของนักกีฬา ไม่ว่าจะเป็น สนามกลางแจ้ง ในโรงยิมเนเซียมหรืออื่นๆ ลักษณะของสนามอาจมีความแตกต่างกันหลายประการ เช่น สนามหญ้าแท้ สนามหญ้าเทียม สนามพื้นปูน สนามพื้นไม้ สนามพื้นดิน เป็นต้น การฝึกซ้อมมาในสภาพสนามอย่างหนึ่งแต่การแข่งขันต้องไปแข่งในสภาพสนามอีกอย่างหนึ่งซึ่งแตกต่างจากที่เคยฝึกซ้อมมามีผลต่อความสามารถของนักกีฬาอย่างแน่นอน

3. สภาพอากาศ (Weather) ลักษณะของสภาพอากาศเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอีกประการหนึ่งไม่ว่าจะเป็นอุณหภูมิ ความกดดันของอากาศ ความชื้น เป็นต้น ล้วนแล้วแต่มีอิทธิพลต่อการเล่นกีฬาทั้งสิ้น นักกีฬาที่เคยฝึกซ้อมในสภาพอากาศอย่างหนึ่งแล้วไปทำการแข่งขันในสภาพอากาศที่แตกต่างกันจะทำให้ความสามารถในการเล่นเปลี่ยนแปลงไป เช่น ฝึกซ้อมในประเทศร้อนและไปแข่งในประเทศหนาวและอุณหภูมิต่ำ เป็นต้น ฉะนั้นการฝึกซ้อมในสภาพอากาศที่เหมือนการแข่งขันจริงจะช่วยนักกีฬาคงรักษาความสามารถในการเล่นไว้ได้เป็นอย่างดี

4. องค์ประกอบภายนอกอื่นๆ ได้แก่ ผู้ปกครอง ครอบครัว ผู้ฝึกสอน สภาพของสโมสรที่เล่น ฯลฯ ล้วนแล้วแต่เป็นตัวเสริมให้นักกีฬาเกิดความสามารถในการเล่นทั้งสิ้น โดยการให้การส่งเสริมสนับสนุนให้ความรู้และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ แก่นักกีฬา ซึ่งจะทำให้มีการพัฒนาความสามารถในการเล่นกีฬาให้ดีขึ้นได้

องค์ประกอบภายนอกดังที่กล่าวมาแล้วนั้นเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งที่ผู้เกี่ยวข้องทาง การกีฬาไม่ควรมองข้าม ถึงแม้ว่านักกีฬาจะมีองค์ประกอบภายในตัวเองดีเพียงใดก็ตามแต่ขาด การเสริมส่งจากองค์ประกอบภายนอกเหล่านี้แล้ว ย่อมทำให้ประสิทธิภาพหรือความสามารถ ของนักกีฬาไม่บรรลุผลสำเร็จเท่าที่ควร

ภาพประกอบ 1 แสดงโครงสร้างทางความสามารถของนักกีฬา

โทมัส เอ ทัทโก (อนันต์ อัดชู. 2522 : 2-7 ; อ้างอิงมาจาก Thomas A. Tutko) กล่าวว่า นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จนั้นมักประกอบไปด้วยองค์ประกอบใหญ่ๆ 4 ประการ และองค์ประกอบย่อยอีกหลายประการดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 ได้แก่ ความปรารถนา (Desire) นักกีฬาที่มีความต้องการที่จะเข้าร่วมการแข่งขัน ต้องการยกระดับความสามารถ คุณลักษณะย่อยขององค์ประกอบนี้ได้แก่

1. แรงกระตุ้น (Drive) ซึ่งประกอบด้วยความต้องการเป็นผู้ชนะ ต้องการแข่งขัน ต้องการเผชิญหน้ากับสิ่งท้าทายต่างๆ โดยตั้งความหวังไว้สูง
2. ความแข็งขัน (Aggression) ในการฝึกซ้อมและแข่งขันเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

องค์ประกอบที่ 2 ได้แก่ การอุทิศตน (Dedication) และสละแล้วซึ่งกายและใจ ทุกเทวเวลาให้กับการฝึกซ้อมอย่างเต็มที่ และพยายามจนสุดความสามารถที่มีอยู่

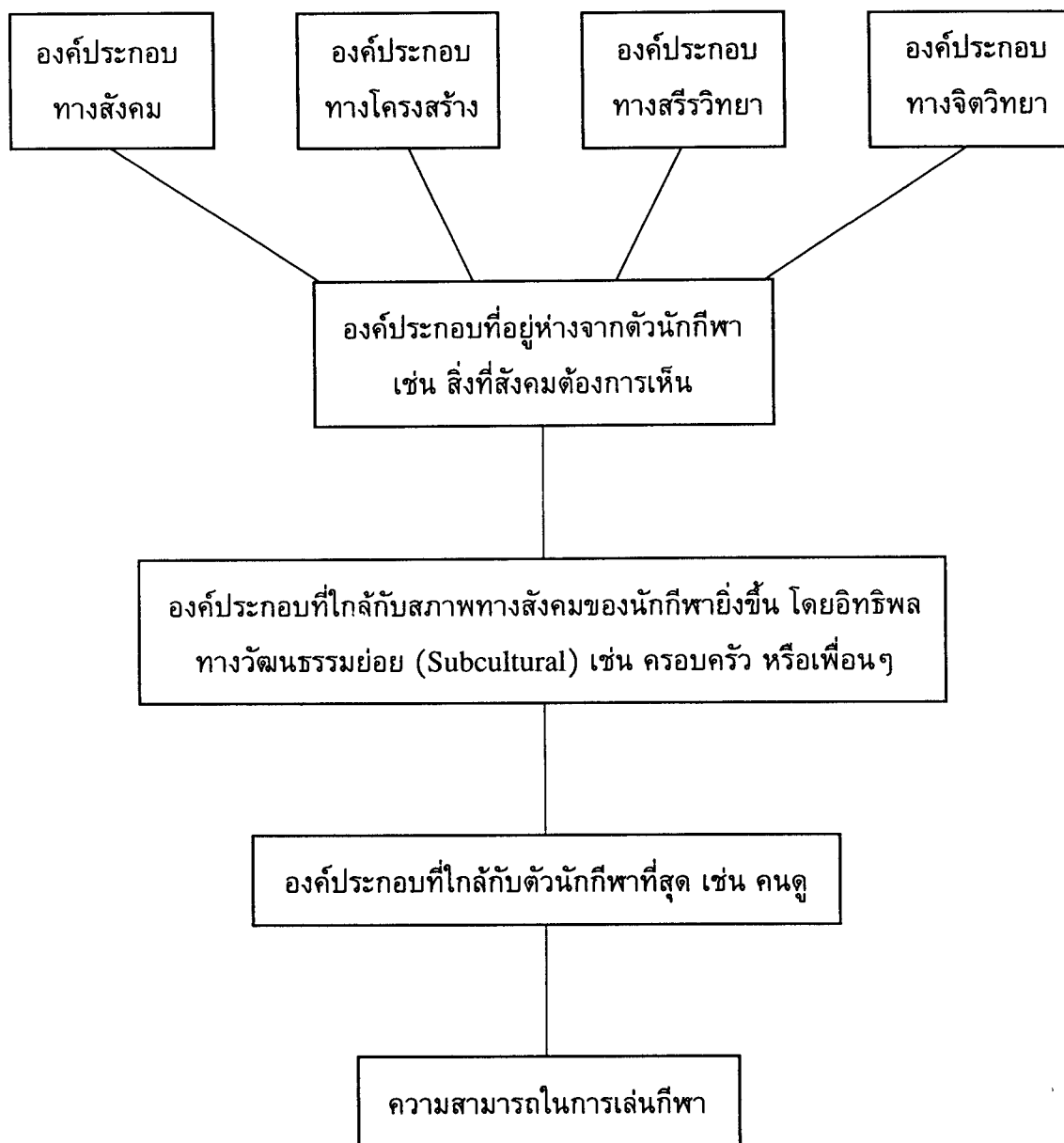
องค์ประกอบที่ 3 ได้แก่ ความเชื่อมั่น (Confidence) คุณลักษณะย่อยได้แก่

1. ความเชื่อมั่นใจตนเอง (Self Confidence) เชื่อในความสามารถของตน มีความกล้าและมั่นใจ
 2. มีความเป็นผู้นำ (Leadership) สามารถวางแนวทางให้ตนและเพื่อนร่วมทีมได้
 3. มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ (Emotional Maturity) มีอารมณ์ที่มั่นคง
- องค์ประกอบที่ 4 ได้แก่ ความซื่อสัตย์ (Loyalty) ซึ่งมีต่อตนเอง ผู้ฝึกสอน และเพื่อนร่วมทีม

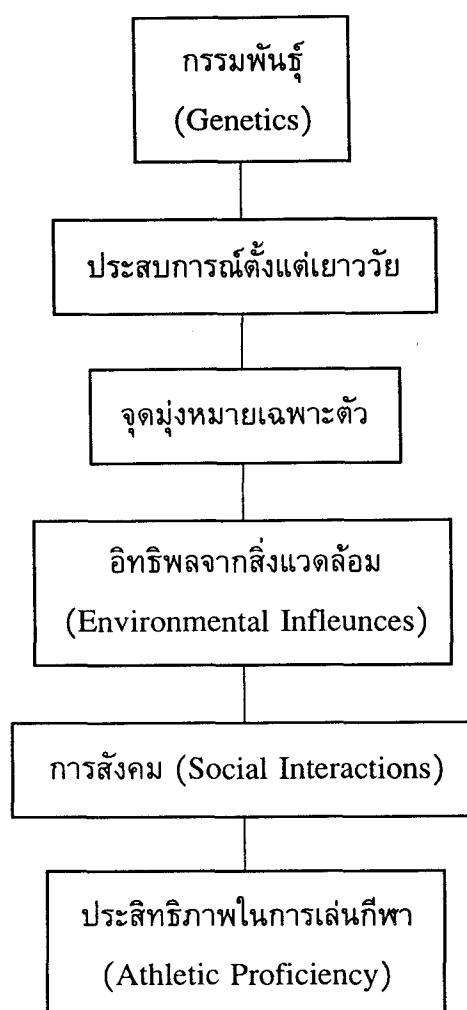
อดัม พิมพา (2526 : 14-17) กล่าวว่า ความสามารถในการเล่นกีฬานั้นมาจากองค์ประกอบที่สำคัญเฉพาะอย่าง องค์ประกอบเหล่านี้ได้แบ่งเป็น 4 ประการ คือ

1. ทางสรีรวิทยา (Physiological)
2. ทางสังคม (Social)
3. ทางโครงสร้างของร่างกาย (Body Structure)
4. ทางจิตวิทยา (Psychological)

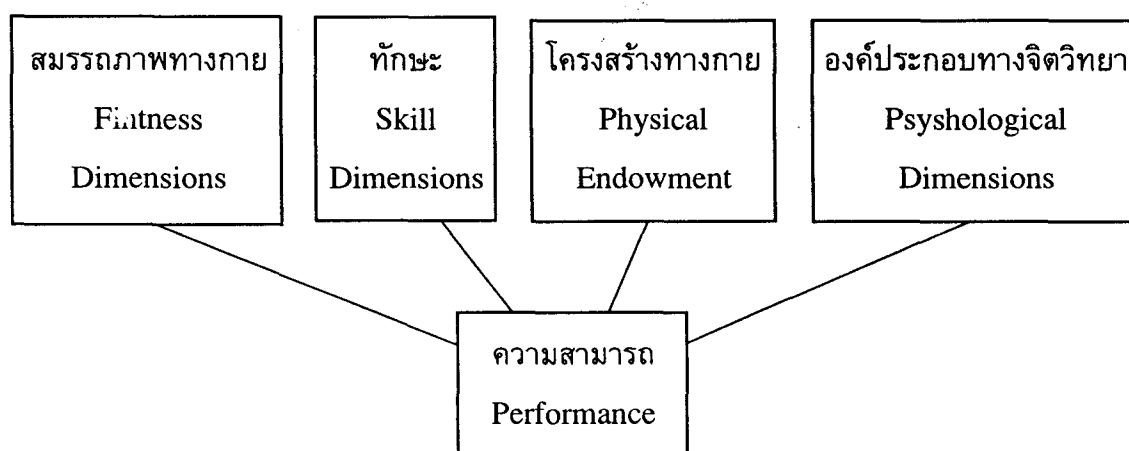
ดังแสดงภาพประกอบต่อไปนี้

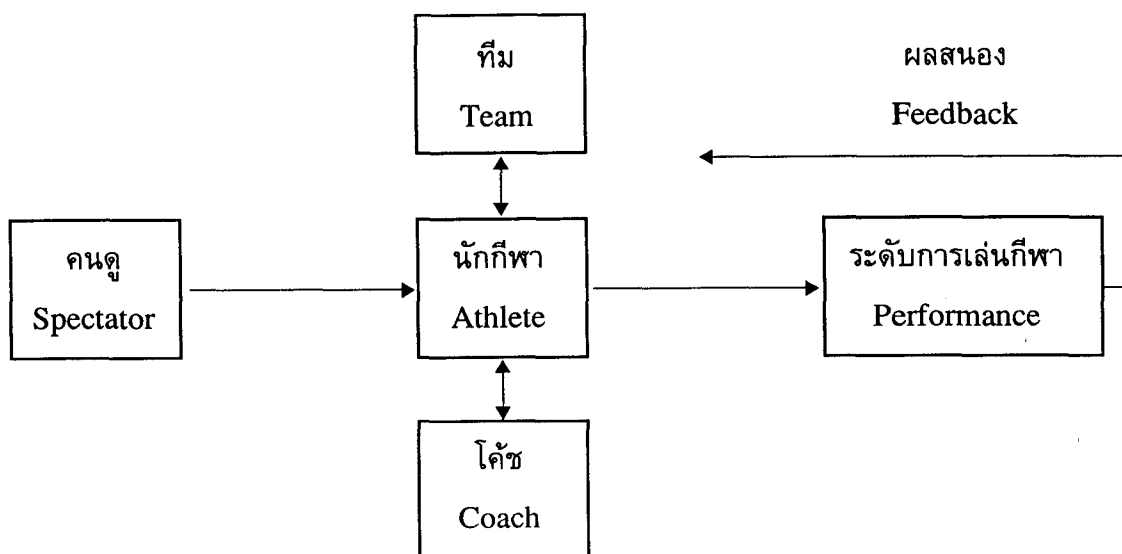
ภาพประกอบ 2 แสดงองค์ประกอบของความสามารถในการเล่นกีฬา

ภาพประกอบ 3 แสดงตัวบ่งชี้ของประสิทธิภาพในการเล่นกีฬา

ภาพประกอบ 4 แสดงองค์ประกอบที่สำคัญของความสามารถในการเล่นกีฬา

ภาพประกอบ 5 แสดงองค์ประกอบทางจิตวิทยาสังคมที่บ่งถึงความสามารถในการเล่นกีฬา

จากแผนภูมิโครงสร้างองค์ประกอบของความสามารถในการเล่นกีฬา จะเห็นว่ามีองค์ประกอบที่เหมือนกันอยู่ 4 ประการ คือ

1. องค์ประกอบทางด้านสรีรวิทยา
2. องค์ประกอบทางด้านกายภาพ
3. องค์ประกอบทางด้านสังคม
4. องค์ประกอบทางจิตวิทยา

เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงเป็นหน้าที่ของผู้ฝึกสอนที่จะต้องหาวิธีที่จะเพิ่มพูนองค์ประกอบแต่ละด้านให้แก่ให้นักกีฬาให้สมบูรณ์ที่สุดเพื่อที่จะเป็นผู้เล่นต่อไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

เพียร์ซ (Pierce. 1961 : 486) ได้ทำการศึกษาองค์ประกอบที่จะทำนายความสามารถในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักศึกษาชายระดับมัธยมศึกษา จำนวน 10 คน ผลการศึกษาพบว่า

องค์ประกอบของผู้ที่สามารถเล่นกีฬาบาสเกตบอลได้ดีนั้น ต้องประกอบด้วย ความสูง อายุ น้ำหนัก ระดับชั้น และประสบการณ์ในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล และข้อทดสอบที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถทางบาสเกตบอล 10 รายการ คือ กระโดดแตะ ยิงประตู เลี้ยงลูกบาสเกตบอล

สลับสิ่งกีดขวาง การเคลื่อนเท้าไปข้างซ้าย-ขวา (Shuffle Step) การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล ยิงประตู การส่งลูกบาสเกตบอลกระทบผนัง (Wall Bounce) การยิงประตูโทษ การยิงประตู จาก 35 ฟุต วิ่งไปข้างหน้า 200 ฟุต และวิ่งถอยหลัง 100 ฟุต ซึ่งสามารถนำไปปฏิบัติได้ และมีประโยชน์ในการวัดทักษะทางกายที่จำเป็นในการเล่นกีฬาสเกตบอล

เกรย์, สตาร์ท และเกลินครอส (Gray, Start and Glenecross. 1962 : 230-235) ได้ทำการศึกษาคุณสมบัติและประโยชน์ของการกระโดดแตะผนัง (Modified Vertical Jump) หาความเชื่อมั่น และความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ โดยใช้แบบทดสอบกระโดดแตะผนังแล้ว คำนวณหางาน (Work) ที่ทำได้เป็นแบบทดสอบที่ใช้เกณฑ์และเปรียบเทียบกับแบบทดสอบ ที่วัดกำลังขาแบบอื่นๆ คือ กระโดดแตะ (The Jump Reach) สควอทจัม (Squat Jump) ยืนกระโดดไกล (Standing Broad Jump)

ผลการศึกษาพบว่า

การกระโดดแตะผนังที่ดัดแปลงใหม่มีความเที่ยงตรง .989 และค่าความเชื่อมั่น .977 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ยังสามารถจัดดำเนินการทดสอบได้ประหยัดกว่า

ลูทส์ (Pimpa. 1967 : 31-32 ; citing Lutes. 1961 : unpagged) ได้ทำการศึกษา เกี่ยวกับตำแหน่งที่เหมาะสมในการกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอลจากการยิงประตู (เป็นการวิจัย ระดับปริญญาโทของวิทยาลัยสปริงฟิลด์ ปี ค.ศ. 1961 ไม่ได้ตีพิมพ์)

ผลการศึกษาพบว่า

1. ข้อมูลที่ได้จากระดับมัธยมศึกษา มีความแตกต่างกันในการกระโดดแย่ง ลูกบาสเกตบอลจากการยิงประตูตามระยะ คือ 2, 3, 4, 5, 6 และ 9 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. ข้อมูลที่ได้จากระดับวิทยาลัย มีความแตกต่างกันในการกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอล จากการยิงประตูตามระยะ คือ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 9 และ 10 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
3. ในเกณฑ์การแข่งขันทั้งระดับมัธยมศึกษาและระดับวิทยาลัย ข้อผิดพลาดในการยิงประตูจากด้านซ้ายมากกว่าด้านขวา (5.1% สำหรับระดับมัธยมศึกษา และ 6.8% สำหรับระดับมหาวิทยาลัย)

หวง (สมชาย พันธุ์โชติ. 2540 : 66-67 ; อ้างอิงมาจาก Huang. 1994 : 2944) ได้ ทำการศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์กลศาสตร์ของร่างกาย ในการกระโดดสกัดกั้นการตบวอลเลย์บอล จุดมุ่งหมายของการศึกษาเพื่อทราบและเปรียบเทียบกลศาสตร์ร่างกายของนักวอลเลย์บอล ระดับสูงและระดับปานกลาง ในขณะที่กระโดดสกัดกั้นการตบลูกสั้น (A) และลูกปานกลาง (B) กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 24 คน ใช้กล้องวิดีโอบันทึกภาพ ในด้านข้างเพื่อดูการเคลื่อนไหวส่วน ต่างๆ ของร่างกายและความสูงของการกระโดด วัดแรงกระโดดที่ทำกับพื้นด้วยเอเอ็มทีไอ

(AMTI) ซึ่งเป็นแผ่นวัดแรงกระโดด นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way ANOVA)

ผลการศึกษาพบว่า

มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างนักวอลเลย์บอลระดับสูงและระดับปานกลาง ในด้านความสูง ความเร็ว มุมสะโพกของการกระโดด รวมทั้งมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างการกระโดดสกัดกั้นลูกสั้น (A) และลูกปานกลาง (B) ในด้านความสูง ความเร็ว จังหวะของการกระโดด มุมของสะโพก เข่า ข้อเท้า ในขณะที่ย่อตัวและแรงกระทำกับพื้นขณะกระโดด

สรุปได้ว่า อัตราความเร็วของการกระโดด เป็นตัวแปรสำคัญต่อความสูงของการกระโดด การกระโดดสกัดกั้นลูกสั้น (A) แสดงให้เห็นถึงต้องใช้เวลาอย่างรวดเร็วและใช้แรงกระโดดมาก ส่วนการกระโดดสกัดกั้นลูกปานกลาง (B) ผลจะตรงข้ามกับการกระโดดสกัดกั้นลูกสั้น (A)

งานวิจัยในประเทศไทย

สมรรถชัย น้อยศิริ (2526 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาผลของการฝึกความแข็งแรงของกล้ามเนื้อโดยการยกน้ำหนักที่มีต่อความแม่นยำในการกระโดดยิงประตูบาสเกตบอล กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตชาย ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พลศึกษา จำนวน 24 คน ซึ่งเป็นผู้ที่กำลังเรียนวิชาบาสเกตบอล 2 และไม่เคยเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลมาก่อน แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่มเท่าๆ กัน คือ กลุ่มฝึกกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลอย่างเดียว และกลุ่มฝึกกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลควบคู่กับการฝึกความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ทำการฝึกเป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน คือ วันจันทร์ พุธ และศุกร์

ผลการศึกษาพบว่า

การฝึกกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลอย่างเดียว และการฝึกกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลควบคู่กับการฝึกความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ มีผลต่อความแม่นยำในการกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลไม่แตกต่างกัน แต่อย่างไรก็ตาม การฝึกกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลอย่างเดียว และการฝึกกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลควบคู่กับการฝึกความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ช่วยให้อัตราการเพิ่มความแม่นยำในการกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลสูงขึ้นทุกช่วง 2 สัปดาห์ นอกจากนี้ในการฝึกกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลยังช่วยให้มีการพัฒนาด้านความแข็งแรงเพิ่มขึ้นทั้งกลุ่มที่ฝึกกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลอย่างเดียว และกลุ่มที่ฝึกกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลควบคู่กับการฝึกความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ

สมเกียรติ อักษรถึง (2527 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาผลของการฝึกกล้ามเนื้อแขนและกล้ามเนื้อขาโดยใช้น้ำหนักที่มีต่อความสามารถในการกระโดดรับลูกบาสเกตบอลจากการยิงประตู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักบาสเกตบอลชายระดับสโมสร ประเภท ค ของศูนย์ฝึกกีฬาบาสเกตบอล องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย ปี 2526 จำนวน 24 คน

ผลการศึกษาพบว่า

การฝึกกระโดดรับลูกบาสเกตบอลจากการยิงประตูควบคู่กับการฝึกความแข็งแรงของกล้ามเนื้อแขนและกล้ามเนื้อขาโดยใช้น้ำหนัก มีผลต่อความสามารถในการกระโดดรับลูกบาสเกตบอลจากการยิงประตูไม่แตกต่างกับการฝึกกระโดดรับลูกบาสเกตบอลจากการยิงประตูอย่างเดียว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การฝึกกระโดดรับลูกบาสเกตบอลจากการยิงประตูควบคู่กับการฝึกความแข็งแรงของกล้ามเนื้อแขนและกล้ามเนื้อขาโดยใช้น้ำหนัก มีผลต่อการเพิ่มพลังกล้ามเนื้อในการกระโดดสูงกว่าการฝึกกระโดดรับลูกบาสเกตบอลจากการยิงประตูอย่างเดียว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พยุ่ง ช่างหล่อ (2529 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ดรรชนีการกระโดดและทักษะวอลเลย์บอลของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นนักศึกษาชายและหญิง วิทยาลัยพลศึกษาเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2528 จำนวน 120 คน เป็นนักศึกษาชาย 60 คน และนักศึกษาหญิง 60 คน แบบทดสอบที่นำมาใช้เป็นแบบทดสอบดรรชนีการกระโดดของซิมาสู ซึ่งมีรายการอยู่ 2 รายการ คือ การกระโดดสกัดกันและการวิ่งกระโดด แบบทดสอบของเฉลิมชัย บุญรักษ์ มีอยู่ 3 รายการ คือ การเล่นลูกสองมือกระแทบผนัง การแตะขลุ่ย การเสิร์ฟ

ผลการศึกษาพบว่า

1. ดรรชนีการกระโดดและทักษะวอลเลย์บอลของนักศึกษาชายและหญิงมีค่ามัธยฐานเลขคณิต 42.72, 27.57 และ 50.24, 49.92 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 16.33, 17.38 และ 6.42, 7.54 ตามลำดับ
2. ความสัมพันธ์ระหว่างดรรชนีการกระโดดกับทักษะวอลเลย์บอลของนักศึกษาชายและหญิง ค่าความสัมพันธ์ .41 และ .32 ตามลำดับ

ทิพา ธรรมสถิตย์ (2529 : 44-47) ได้ทำการศึกษาเรื่อง เกณฑ์ปกติของดรรชนีความสามารถในการกระโดดของนักกีฬาวอลเลย์บอลในเอเชีย การศึกษารั้งนี้เพื่อมุ่งสร้างเกณฑ์ปกติของความสามารถในการกระโดดของนักกีฬาวอลเลย์บอลหญิงในเอเชีย หาความสัมพันธ์ระหว่างดรรชนีความสามารถในการกระโดดกับผลของการแข่งขันในแต่ละทีม และเปรียบเทียบดรรชนีความสามารถในการกระโดดของนักกีฬาวอลเลย์บอลหญิงในเอเชีย

แต่ละทีม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักกีฬาวอลเลย์บอลของชาติต่างๆที่เข้าแข่งขัน “วอลเลย์บอลหญิงปริ้นเซสคัพ (Princess Cup) ครั้งที่ 2” เพื่อชิงถ้วยพระราชทาน สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯสยามบรมราชกุมารี ในปี พ.ศ. 2528 จำนวน 10 ประเทศ คือ สาธารณรัฐประชาชนจีน ญี่ปุ่น ไทย พม่า ฟิลิปปินส์ อินเดีย มาเลเซีย สิงคโปร์ อินโดนีเซีย และฮ่องกง มีจำนวนนักกีฬาทั้งสิ้น 120 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ ใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการกระโดดของชิมามู (Shimazu Volleyball Jump Index) มีรายการทดสอบ 2 รายการ คือ

1. การกระโดดสกัดกัน
 2. การวิ่งกระโดด
- เกณฑ์ที่ได้คือ

ระดับ ความสามารถ	ความสามารถ ในการกระโดด	ตำแหน่ง เปอร์เซนต์ไทล์	คะแนนที่ปกติ
ดีมาก	สูงกว่า 120 ขึ้นไป	สูงกว่า 93.79 ขึ้นไป	สูงกว่า 65 ขึ้นไป
ดี	75 - 120	68.06 - 93.79	55 - 65
ปานกลาง	55 - 75	29.05 - 68.06	45 - 55
ต่ำ	45 - 55	16.60 - 29.05	35 - 45
ต่ำมาก	ต่ำกว่า 45	ต่ำกว่า 16.60	ต่ำกว่า 35

ในการหาความสัมพันธ์ระหว่างดรรชนีความสามารถในการกระโดดกับผลการแข่งขัน วอลเลย์บอล ปริ้นเซสคัพ (Princess Cup) ครั้งที่ 2 ผลการศึกษาพบว่ามีความสัมพันธ์กัน เชิงนิมานในระดับสูง (.774 และ .819) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมบัติ แดงฉ่ำ (2532 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่าง ดรรชนีความสามารถในการกระโดดกับผลสัมฤทธิ์ในการตอบ ของนักกีฬาวอลเลย์บอลชายระดับ อุดมศึกษา โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของดรรชนีความสามารถในการกระโดด กับผลสัมฤทธิ์ในการตอบของนักกีฬาวอลเลย์บอลชายระดับอุดมศึกษา และเพื่อเปรียบเทียบ ดรรชนีความสามารถในการกระโดดกับผลสัมฤทธิ์ในการตอบของนักกีฬาวอลเลย์บอล ภายใน กลุ่มและระหว่างกลุ่มของดรรชนีความสามารถในการกระโดด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักกีฬาวอลเลย์บอลชายระดับอุดมศึกษา จากวิทยาลัย 5 สถาบัน

วิทยาลัยพลศึกษา 5 สถาบัน รวม 120 คน โดยการสุ่มเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย แบบทดสอบความสามารถในการกระโดดของ ชิมาซุ (Shimazu Volleyball Jump Index) และแบบทดสอบวัดความสามารถในการตบวอลเลย์บอลของ ผาณิต บิลมาศ การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ เพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้สถิติที (t-test Independent และ t-test Dependent)

ผลการศึกษาพบว่า

1. กลุ่มที่มีค่าดัรรชนีความสามารถในการกระโดดสูง มีค่าดัรรชนีอยู่ในช่วง 97.73 ถึง 59.45 มีคะแนนความสามารถในการตบวอลเลย์บอลสูงสุดเท่ากับ 58 คะแนน ต่ำสุดเท่ากับ 15 คะแนน กลุ่มที่มีค่าดัรรชนีความสามารถในการกระโดดกลุ่มปานกลาง มีค่าดัรรชนีอยู่ในช่วง 59.39 ถึง 47.29 มีคะแนนความสามารถในการตบวอลเลย์บอลสูงสุดเท่ากับ 58 คะแนน ต่ำสุดเท่ากับ 11 คะแนน กลุ่มที่มีค่าดัรรชนีความสามารถในการกระโดดกลุ่มต่ำ มีค่าดัรรชนีอยู่ในช่วง 45.87 ถึง 73.99 มีคะแนนความสามารถในการตบวอลเลย์บอลสูงสุดเท่ากับ 44 คะแนน ต่ำสุดเท่ากับ 9 คะแนน

2. ความสัมพันธ์ระหว่างดัรรชนีความสามารถในการกระโดดกับความสามารถในการตบวอลเลย์บอลในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ มีค่าความสัมพันธ์ทางบวกระดับปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สำหรับกลุ่มกลาง มีค่าความสัมพันธ์ทางบวกระดับต่ำ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยดัรรชนีความสามารถในการกระโดดระหว่างกลุ่มสูงกับกลุ่มกลาง กลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำ และกลุ่มกลางกับกลุ่มต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยดัรรชนีความสามารถในการตบวอลเลย์บอลระหว่างกลุ่มสูงกับกลุ่มกลาง กลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนกลุ่มกลางกับกลุ่มต่ำ ไม่แตกต่างกัน

5. ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยดัรรชนีความสามารถในการกระโดดกับความสามารถในการตบวอลเลย์บอลภายในกลุ่มพบว่า กลุ่มสูง กลุ่มกลาง กลุ่มต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ปรีวัฒน์ ทองถม (2533 : บพคัตย่อ) ได้ทำการศึกษาและเปรียบเทียบการฝึกกล้ามเนื้อขาโดยการยืนกระโดดสูง ก้าวขึ้นม้านั่ง และการยกน้ำหนัก ที่มีผลต่อความสามารถในการกระโดด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักศึกษาชาย ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพลศึกษา

จังหวัดมหาสารคาม ปีการศึกษา 2533 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย โดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 10 คน คือ กลุ่มที่ 1 ฝึกกล้ามเนื้อขาโดยการยืนกระโดดสูง กลุ่มที่ 2 ฝึกกล้ามเนื้อขาโดยการก้าวขึ้นม้านั่ง กลุ่มที่ 3 ฝึกกล้ามเนื้อขาโดยการยกน้ำหนักท่าการฝึกเป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน คือ วันจันทร์ พุธ และศุกร์

ผลการศึกษาพบว่า

1. การฝึกทั้ง 3 วิธี คือ การฝึกกล้ามเนื้อขาโดยการยืนกระโดดสูง ก้าวขึ้นม้านั่ง และการยกน้ำหนัก ก่อนการฝึกและหลังการฝึก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคะแนนความสามารถในการกระโดดหลังการฝึกสูงกว่าก่อนการฝึก

2. ผลการฝึกกล้ามเนื้อขาโดยการยืนกระโดดสูง ก้าวขึ้นม้านั่งและการยกน้ำหนักที่มีผลต่อความสามารถในการกระโดด หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 6 ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .05

ประกิจ หงษ์แสนยารม (2534 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาตำแหน่งการตกของลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตู กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักกีฬาบาสเกตบอลชายของวิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี และวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ ปีการศึกษา 2533 จำนวนวิทยาลัยละ 12 คน รวมทั้งสิ้น 48 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง และทำการทดสอบตำแหน่งการตกของลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตู ที่ระยะทางและทิศทางของมุมต่างๆ โดยให้ยิงประตู นับจำนวนลูกบอลที่ไม่ลงห่วงประตู คนละ 10 ครั้ง และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ

ผลการศึกษาพบว่า

1. ตำแหน่งการตกของลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตูที่ระยะทาง 4.60 เมตร และ 6.25 เมตร ในทิศทางของมุม 15 องศา, มุม 30 องศา, มุม 45 องศา และมุม 60 องศา ทางด้านขวาของห่วงประตู ตกในพื้นที่ทางด้านหน้าของห่วงประตูมากที่สุด รองลงมาคือพื้นที่ทางด้านซ้ายของห่วงประตู และน้อยที่สุดคือพื้นที่ทางด้านขวาของห่วงประตู

2. ตำแหน่งการตกของลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตูที่ระยะทาง 4.60 เมตร และ 6.25 เมตร ในทิศทางของมุม 15 องศา, มุม 30 องศา, มุม 45 องศา และมุม 60 องศา ทางด้านซ้ายของห่วงประตู ตกในพื้นที่ทางด้านหน้าของห่วงประตูมากที่สุด รองลงมาคือพื้นที่ทางด้านขวาของห่วงประตู และน้อยที่สุดคือพื้นที่ทางด้านซ้ายของห่วงประตู

3. ตำแหน่งการตกของลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตูที่ระยะทาง 4.60 เมตร และ 6.25 เมตร ในทิศทางของมุม 90 องศา กับห่วงประตู ตกในพื้นที่ทางด้านหน้าของห่วงประตูมากที่สุด รองลงมาคือพื้นที่ทางด้านซ้ายของห่วงประตู และน้อยที่สุดคือพื้นที่ทางด้านขวาของห่วงประตู

วีระ กัจฉปศิริพันธ์ (2536 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการกระโดดกับประสิทธิภาพในการตบวอลเลย์บอลของนักกีฬาหญิงระดับนักเรียนอาชีวศึกษา พ.ศ. 2535 โดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการกระโดดกับประสิทธิภาพในการตบวอลเลย์บอลของนักกีฬาหญิงระดับนักเรียนอาชีวศึกษา พ.ศ. 2535 โดยใช้วิธีการเจาะจงเลือกกลุ่มตัวอย่างจำนวน 48 คน ซึ่งเป็นนักกีฬาวอลเลย์บอลหญิงระดับนักเรียนอาชีวศึกษาจาก 4 ประเทศ คือ ประเทศอินโดนีเซีย ประเทศมาเลเซีย ประเทศสิงคโปร์ และประเทศไทย ประเทศละ 12 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วยแบบทดสอบความสามารถในการกระโดดของ ชิมาซุ (Shimazu Volleyball Jump Index) และแบบทดสอบวัดความสามารถในการตบวอลเลย์บอลของ ผาณิต บิลมาศ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) ซึ่งใช้วิธีการคิดคำนวณด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS

ผลการศึกษาพบว่า

ความสามารถในการกระโดดของนักกีฬาวอลเลย์บอลหญิงระดับนักเรียนอาชีวศึกษามีความสัมพันธ์กับความสามารถในการตบวอลเลย์บอลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .975$)

ศิริรัฐ ยอดสมสวย (2542 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาความสามารถในการกระโดดของผู้เล่นบาสเกตบอลในวิทยาลัยพลศึกษาภาคกลาง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาสเกตบอลชาย นักกีฬาสเกตบอลหญิง และนักศึกษาชาย นักศึกษาหญิง ในวิทยาลัยพลศึกษาภาคกลาง ได้แก่ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอ่างทอง และวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดกรุงเทพมหานคร แบ่งออกเป็นนักกีฬาชาย 60 คน นักกีฬาหญิง 60 คน นักศึกษาชาย 225 คน และนักศึกษาหญิง 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นแบบทดสอบความสามารถในการกระโดดประกอบด้วยรายการทดสอบ 2 รายการ คือ การกระโดดสกดกัน และการวิ่งกระโดด ความสามารถในการกระโดดของผู้เล่นบาสเกตบอลในวิทยาลัยพลศึกษาภาคกลาง แบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ ดีมาก ดี ปานกลาง พอใช้ และควรปรับปรุง และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความสามารถในการกระโดดโดยใช้สถิติ (t-test Independent) ที่ระดับ .01

ผลการศึกษาพบว่า

1. ความสามารถในการกระโดดของนักกีฬาสเกตบอลชายมีค่าเฉลี่ย 119.82 เซนติเมตร ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 18.45 เซนติเมตร

2. ความสามารถในการกระโดดของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงมีค่าเฉลี่ย 71.85 เซนติเมตร ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 10.52 เซนติเมตร

3. ความสามารถในการกระโดดของนักศึกษาชายมีค่าเฉลี่ย 98.91 เซนติเมตร ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 19.40 เซนติเมตร

4. ความสามารถในการกระโดดของนักศึกษาหญิงมีค่าเฉลี่ย 62.25 เซนติเมตร ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 13.55 เซนติเมตร

5. ความสามารถในการกระโดดของนักกีฬาบาสเกตบอลชายกับนักศึกษาชายมีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักกีฬาบาสเกตบอลชายมีค่าเฉลี่ยสูงกว่า

6. ความสามารถในการกระโดดของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงกับนักศึกษาหญิงมีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงมีค่าเฉลี่ยสูงกว่า

ธีรบุญย์ แยมบุญเรือง (2543 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาตรวจวัดความสามารถในการกระโดดของนักกีฬาวอลเลย์บอลหญิงในการแข่งขันวอลเลย์บอลอุดมศึกษา และความสัมพันธ์ระหว่างตรวจวัดความสามารถในการกระโดดกับผลการแข่งขัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักกีฬาวอลเลย์บอลหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันวอลเลย์บอลอุดมศึกษา ครั้งที่ 10 ประจำปี 2542 จำนวน 12 ทีม รวม 115 คน ทำการทดสอบโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการกระโดดของซิมัส หาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของนักกีฬาแต่ละทีม และของนักกีฬาทั้งหมด และใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบอันดับของสเปียร์แมนหาความสัมพันธ์ระหว่างตรวจวัดความสามารถในการกระโดดกับผลการแข่งขัน

ผลการศึกษาพบว่า

1. ตรวจวัดความสามารถในการกระโดดของนักกีฬาวอลเลย์บอลหญิงมีค่าดังนี้ มหาวิทยาลัยศรีปทุม มีค่าเท่ากับ 67.64 มหาวิทยาลัยมหิดล มีค่าเท่ากับ 61.50 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีค่าเท่ากับ 54.94 มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มีค่าเท่ากับ 53.79 มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต มีค่าเท่ากับ 53.22 มหาวิทยาลัยรามคำแหง มีค่าเท่ากับ 49.95 วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี มีค่าเท่ากับ 47.18 มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต มีค่าเท่ากับ 46.23 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีค่าเท่ากับ 46.04 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีค่าเท่ากับ 42.27 สถาบันราชภัฏสวนดุสิต มีค่าเท่ากับ 41.64 และสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตบพิตรพิมุขมหาเมฆ มีค่าเท่ากับ 38.83 และของนักกีฬาทั้งหมดมีค่าเท่ากับ 50.26

2. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตรวจวัดความสามารถในการกระโดดกับผลการแข่งขันมีค่าเท่ากับ .727* ซึ่งเป็นความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักบาสเกตบอลชายที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 32 กรุงเทพมหานคร จากนักกีฬา 5 ภาค จำนวน 10 ทีม รวมจำนวนประชากร 95 คน

ตาราง 2 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

ภาค	ทีม	จำนวนนักบาสเกตบอลชาย
1	กรุงเทพมหานคร	11
	ประจวบคีรีขันธ์	7
2	ชัยนาท	11
	สุพรรณบุรี	10
3	นครราชสีมา	10
	ยโสธร	11
	หนองคาย	8
4	พังงา	11
5	เชียงใหม่	8
	เชียงราย	8
รวม		95

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบวัดความสามารถในการยืนกระโดด (ภาคผนวก)
2. ใบบันทึกความสามารถในการยืนกระโดด (ภาคผนวก)
3. อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ดังนี้
 - 3.1 ฝาผนัง
 - 3.2 แป้งฝุ่น
 - 3.3 กระดาษขาว
 - 3.4 ผ้าเช็ดมือ
 - 3.5 แปรงลบ
 - 3.6 ไม้กวาด
 - 3.7 เทปวัดระยะทาง

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดังต่อไปนี้

1. ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการ สถานที่ และอุปกรณ์ที่ใช้ในการทดสอบ
2. นำหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ไปติดต่อขอความอนุเคราะห์กับหัวหน้าหน่วยงาน ผู้จัดการทีม หรือผู้ฝึกสอนกีฬาสเกตบอลทั้ง 10 ทีม เพื่อทำการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง
3. ผู้วิจัยอธิบายและสาธิตวิธีการทดสอบแก่ผู้ช่วยในการทดสอบ เพื่อให้เข้าใจวิธีการทดสอบและรายละเอียดอื่นๆ
4. การแต่งกายของผู้ทดสอบใช้ชุดการฝึกกีฬาสเกตบอลของแต่ละทีม
5. ก่อนการทดสอบ ผู้วิจัยและผู้ช่วยการทดสอบ อธิบายวิธีการ และสาธิตการทดสอบแก่ผู้รับการทดสอบทุกคนให้เข้าใจ และได้ทดลองปฏิบัติจริง
6. ทำการทดสอบตามวันและเวลาที่ได้นัดหมายกับผู้จัดการทีมหรือผู้ฝึกสอน
7. ดำเนินการทดสอบความสามารถในการกระโดด
8. นำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดไปทำการวิเคราะห์ข้อมูล

วิธีจัดกระทำข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของอายุ น้ำหนัก ส่วนสูง ความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชายแต่ละทีมและนักบาสเกตบอลชายทั้งหมด
2. หาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการกระโดดกับ ความสูง ผลต่างความสามารถกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอล ผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขัน โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบอันดับของสเปียร์แมน (Spearman Rank Correlation)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
N_1	แทน	จำนวนนักบาสเกตบอล
N_2	แทน	จำนวนทีม
ΣD^2	แทน	ผลรวมของกำลังสองผลต่างของอันดับของข้อมูลแต่ละคู่
P	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของ
 - 1.1 อายุ น้ำหนัก ส่วนสูง ของนักบาสเกตบอลชายของแต่ละทีมและนักบาสเกตบอลชายทั้งหมด
 - 1.2 ความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชายของแต่ละทีมและนักบาสเกตบอลชายทั้งหมด
 - 1.3 ความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชายโดยแยกตามตำแหน่งการเล่น
 - 1.4 ผลต่างของความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชาย โดยแยกตามตำแหน่งการเล่น
2. หาค่าความสัมพันธ์ระหว่าง
 - 2.1 ความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชายกับความสูง
 - 2.2 ผลต่างของความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชายกับความสูง
 - 2.3 ความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชายกับการกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอล
 - 2.4 ความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชายกับคะแนนจากการกระโดดยิงประตู

2.5 การกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอลของทีมนักบาสเกตบอลชายกับผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขัน

2.6 ความสามารถในการกระโดดของทีมนักบาสเกตบอลชายกับผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขัน โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบอันดับของสเปียร์แมน (Spearman Rank Correlation)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตาราง 3 แสดงผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขันบาสเกตบอลชาย กีฬาแห่งชาติครั้งที่ 32

ทีม	ชนะ	แพ้	คะแนน	ลำดับ
กรุงเทพมหานคร	6	-	12	1
ประจวบคีรีขันธ์	2	3	7	6
ชัยนาท	1	4	6	9
สุพรรณบุรี	5	1	11	2
นครราชสีมา	2	3	7	7
ยโสธร	4	2	10	3
หนองคาย	3	3	9	4
พังงา	3	2	8	5
เชียงใหม่	-	5	5	10
เชียงราย	1	4	6	8

จากตาราง 3 แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขันบาสเกตบอลชาย กีฬาแห่งชาติครั้งที่ 32 ลำดับที่ 1 ทีมกรุงเทพมหานคร ลำดับที่ 2 ทีมสุพรรณบุรี ลำดับที่ 3 ทีมยโสธร ลำดับที่ 4 ทีมหนองคาย ลำดับที่ 5 ทีมพังงา ลำดับที่ 6 ทีมประจวบคีรีขันธ์ ลำดับที่ 7 ทีมนครราชสีมา ลำดับที่ 8 ทีมเชียงราย ลำดับที่ 9 ทีมชัยนาท ลำดับที่ 10 ทีมเชียงใหม่

ตาราง 4 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของอายุ น้ำหนัก และส่วนสูงของ
นักบาสเกตบอลชายแต่ละทีมและนักบาสเกตบอลชายทั้งหมด

ทีม	N ₁	อายุ		น้ำหนัก		ส่วนสูง	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
กรุงเทพมหานคร	11	22.36	3.25	76.72	6.64	184.90	4.52
ประจวบคีรีขันธ์	7	21.71	2.18	69.71	3.61	181.00	4.10
ชัยนาท	11	21.45	2.06	78.36	10.42	180.18	7.77
สุพรรณบุรี	10	22.60	2.65	81.10	10.83	184.50	7.64
นครราชสีมา	10	24.80	3.73	76.10	9.11	181.80	5.94
ยโสธร	11	23.18	3.68	73.36	8.67	180.18	5.93
หนองคาย	8	22.75	3.76	79.75	7.59	183.87	7.63
พังงา	11	22.45	3.25	74.36	11.15	180.81	8.29
เชียงใหม่	8	20.87	2.20	74.37	5.52	182.50	6.74
เชียงราย	8	21.25	3.59	73.75	10.44	180.62	5.29
นักบาสเกตบอลชายทั้งหมด	95	22.41	3.30	75.24	9.43	182.03	6.84

จากตาราง 4 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของอายุ น้ำหนักและส่วนสูงของนักบาสเกตบอลชายทีมกรุงเทพมหานคร ทีมประจวบคีรีขันธ์ ทีมชัยนาท ทีมสุพรรณบุรี ทีมนครราชสีมา ทีมยโสธร ทีมหนองคาย ทีมพังงา ทีมเชียงใหม่และทีมเชียงราย มีดังนี้

1. อายุเฉลี่ยของนักบาสเกตบอลชาย ทีมกรุงเทพมหานครมีค่าเท่ากับ 22.36 และ 3.25 ทีมประจวบคีรีขันธ์มีค่าเท่ากับ 21.71 และ 2.18 ทีมชัยนาทมีค่าเท่ากับ 21.45 และ 2.06 ทีมสุพรรณบุรีมีค่าเท่ากับ 22.60 และ 2.65 ทีมนครราชสีมามีค่าเท่ากับ 24.80 และ 3.73 ทีมยโสธรมีค่าเท่ากับ 23.18 และ 3.68 ทีมหนองคายมีค่าเท่ากับ 22.75 และ 3.76 ทีมพังงามีค่าเท่ากับ 22.45 และ 3.25 ทีมเชียงใหม่มีค่าเท่ากับ 20.87 และ 2.20 และทีมเชียงรายมีค่าเท่ากับ 21.25 และ 3.59 ปี
2. น้ำหนักเฉลี่ยของนักบาสเกตบอลชาย ทีมกรุงเทพมหานครมีค่าเท่ากับ 76.72 และ 6.64 ทีมประจวบคีรีขันธ์มีค่าเท่ากับ 69.71 และ 3.61 ทีมชัยนาทมีค่าเท่ากับ 78.36 และ 10.42 ทีมสุพรรณบุรีมีค่าเท่ากับ 81.10 และ 10.83 ทีมนครราชสีมามีค่าเท่ากับ 76.10 และ

9.11 ทีมยโสธรมีค่าเท่ากับ 73.36 และ 8.67 ทีมหนองคายมีค่าเท่ากับ 79.75 และ 7.59
 ทีมพังงามีค่าเท่ากับ 74.36 และ 11.15 ทีมเชียงใหม่มีค่าเท่ากับ 74.37 และ 5.52 และ
 ทีมเชียงรายมีค่าเท่ากับ 73.75 และ 10.44 กิโลกรัม

3. ส่วนสูงเฉลี่ยของนักบาสเกตบอลชาย ทีมกรุงเทพมหานครมีค่าเท่ากับ 184.90
 และ 4.52 ทีมประจวบคีรีขันธ์มีค่าเท่ากับ 181.00 และ 4.10 ทีมชัยนาทมีค่าเท่ากับ 180.18
 และ 7.77 ทีมสุพรรณบุรีมีค่าเท่ากับ 184.50 และ 7.64 ทีมนครราชสีมามีค่าเท่ากับ 181.80
 และ 5.94 ทีมยโสธรมีค่าเท่ากับ 180.18 และ 5.93 ทีมหนองคายมีค่าเท่ากับ 183.87 และ
 7.63 ทีมพังงามีค่าเท่ากับ 180.81 และ 8.29 ทีมเชียงใหม่มีค่าเท่ากับ 182.50 และ 6.74 และ
 ทีมเชียงรายมีค่าเท่ากับ 180.62 และ 5.29 เซนติเมตร

4. ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน อายุ น้ำหนัก และส่วนสูงของนักบาสเกตบอล
 ชายทั้งหมด อายุมีค่าเท่ากับ 22.41 และ 3.30 ปี น้ำหนักมีค่าเท่ากับ 75.24 และ 9.43 กิโลกรัม
 ส่วนสูงมีค่าเท่ากับ 182.03 และ 6.84 เซนติเมตร

ตาราง 5 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสามารถในการกระโดดของ
นักบาสเกตบอลชายแต่ละทีมและนักบาสเกตบอลชายทั้งหมด

ทีม	N_i	$\bar{X}$	S.D.
กรุงเทพมหานคร	11	307.09	7.07
ประจวบคีรีขันธ์	7	300.28	7.57
ชัยนาท	11	299.00	10.82
สุพรรณบุรี	10	303.90	12.82
นครราชสีมา	10	299.60	11.73
ยโสธร	11	298.00	8.05
หนองคาย	8	302.00	12.78
พังงา	11	298.54	11.03
เชียงใหม่	8	305.25	9.39
เชียงราย	8	296.12	8.95
นักบาสเกตบอลชายทั้งหมด	95	300.97	10.77

จากตาราง 5 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชาย ทีมกรุงเทพมหานครมีค่าเท่ากับ 307.09 และ 7.07 ทีมประจวบคีรีขันธ์มีค่าเท่ากับ 300.28 และ 7.57 ทีมชัยนาทมีค่าเท่ากับ 299.00 และ 10.82 ทีมสุพรรณบุรีมีค่าเท่ากับ 303.90 และ 12.82 ทีมนครราชสีมามีค่าเท่ากับ 299.60 และ 11.73 ทีมยโสธรมีค่าเท่ากับ 298.00 และ 8.05 ทีมหนองคายมีค่าเท่ากับ 302.00 และ 12.78 ทีมพังงามีค่าเท่ากับ 298.54 และ 11.03 ทีมเชียงใหม่มีค่าเท่ากับ 305.25 และ 9.39 ทีมเชียงรายมีค่าเท่ากับ 296.12 และ 8.95 และนักบาสเกตบอลชายทั้งหมดมีค่าเท่ากับ 300.97 และ 10.77 เซนติเมตร

ตาราง 6 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสามารถในการกระโดดของ
นักบาสเกตบอลชาย โดยแยกตามตำแหน่งการเล่น

ตำแหน่ง	N_i	$\bar{X}$	S.D.
การ์ด	24	292.37	7.11
ปีก	37	300.05	10.38
เซนเตอร์	34	307.00	8.20

จากตาราง 6 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชาย โดยแยกตามตำแหน่งการเล่น ตำแหน่งการ์ดมีค่าเท่ากับ 292.37 และ 7.11 ตำแหน่งปีกมีค่าเท่ากับ 300.05 และ 10.38 ตำแหน่งเซนเตอร์มีค่าเท่ากับ 307.00 และ 8.20 เซนติเมตร

ตาราง 7 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลต่างความสามารถในการกระโดด
ของนักบาสเกตบอลชาย โดยแยกตามตำแหน่งการเล่น

ตำแหน่ง	N_i	$\bar{X}$	S.D.
การ์ด	24	72.04	5.91
ปีก	37	74.48	8.52
เซนเตอร์	34	74.70	7.01

จากตาราง 7 แสดงว่า ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลต่างความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชาย โดยแยกตามตำแหน่งการเล่น ตำแหน่งการ์ดมีค่าเท่ากับ 72.04 และ 5.91 ตำแหน่งปีกมีค่าเท่ากับ 74.48 และ 8.52 ตำแหน่งเซนเตอร์มีค่าเท่ากับ 74.70 และ 7.01 เซนติเมตร

ตาราง 8 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชายกับความสูง

N_1	ΣD^2	P
95	43067	.698*

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .305$)

จากตาราง 8 แสดงว่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชายกับความสูง มีค่าเท่ากับ .698 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 9 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างผลต่างความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชายกับความสูง

N_1	ΣD^2	P
95	119173	.166

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .305$)

จากตาราง 9 แสดงว่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างผลต่างความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชายกับความสูง มีค่าเท่ากับ .166 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 10 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการกระโดดของ
นักบาสเกตบอลชายกับการกระโดดแย้งลูกบาสเกตบอล

N_1	ΣD^2	P
95	70548	.474*

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .305$)

จากตาราง 10 แสดงว่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการกระโดด
ของนักบาสเกตบอลชายกับการกระโดดแย้งลูกบาสเกตบอล มีค่าเท่ากับ .474 ซึ่งเป็นความ
สัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 11 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการกระโดดของ
นักบาสเกตบอลชายกับคะแนนจากการกระโดดยิงประตู

N_1	ΣD^2	P
95	96824	.229

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .305$)

จากตาราง 11 แสดงว่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการกระโดด
ของนักบาสเกตบอลชายกับคะแนนจากการกระโดดยิงประตู มีค่าเท่ากับ .229 ซึ่งเป็นความ
สัมพันธ์กันอย่างไม่มีความนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 12 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอลของ
ทีมนักบาสเกตบอลชายกับผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขัน

N_2	ΣD^2	P
10	112	.322

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .600$)

จากตาราง 12 แสดงว่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอล
ของทีมนักบาสเกตบอลชายกับผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขัน มีค่าเท่ากับ .322 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์
กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 13 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการกระโดดของ
นักบาสเกตบอลชายกับผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขัน

N_2	ΣD^2	P
10	120	.280

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .600$)

จากตาราง 13 แสดงว่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการกระโดด
ของนักบาสเกตบอลชายกับผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขัน มีค่าเท่ากับ .280 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์กัน
อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

บทย่อ สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อทราบความสามารถในการกระโดดและผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขันของนักบาสเกตบอลชาย ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 32
2. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการกระโดดกับผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 32

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักบาสเกตบอลชายที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 32 กรุงเทพมหานคร จากนักกีฬา 5 ภาค จำนวน 10 ทีม รวมจำนวนประชากร 95 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบวัดความสามารถในการยืนกระโดด (ภาคผนวก)
2. ใบบันทึกความสามารถในการยืนกระโดด (ภาคผนวก)
3. อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ดังนี้
 - 3.1 ฝาคement
 - 3.2 แป้งฝุ่น
 - 3.3 กระดาษขาว
 - 3.4 ผ้าเช็ดมือ
 - 3.5 แปรงลบ
 - 3.6 ไม้กวาด
 - 3.7 เทปวัดระยะทาง

วิธีจัดกระทำข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของ

- 1.1 อายุ น้ำหนัก ส่วนสูง ของนักบาสเกตบอลชายของแต่ละทีมและนักบาสเกตบอลชายทั้งหมด
- 1.2 ความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชายของแต่ละทีมและนักบาสเกตบอลชายทั้งหมด
- 1.3 ความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชายโดยแยกตามตำแหน่งการเล่น
- 1.4 ผลต่างของความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชาย โดยแยกตามตำแหน่งการเล่น

2. หาค่าความสัมพันธ์ระหว่าง

- 2.1 ความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชายกับความสูง
- 2.2 ผลต่างของความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชายกับความสูง
- 2.3 ความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชายกับการกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอล
- 2.4 ความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชายกับคะแนนจากการกระโดดยิงประตู
- 2.5 การกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอลของทีมนักบาสเกตบอลชายกับผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขัน
- 2.6 ความสามารถในการกระโดดของทีมนักบาสเกตบอลชายกับผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขัน โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบอันดับของสเปียร์แมน (Spearman Rank Correlation)

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของอายุ น้ำหนัก และส่วนสูงของนักบาสเกตบอลชายทีมกรุงเทพมหานคร ทีมประจวบคีรีขันธ์ ทีมชัยนาท ทีมสุพรรณบุรี ทีมนครราชสีมา ทีมยโสธร ทีมหนองคาย ทีมพังงา ทีมเชียงใหม่และทีมเชียงราย มีดังนี้

1. อายุเฉลี่ยของนักบาสเกตบอลชาย ทีมกรุงเทพมหานครมีค่าเท่ากับ 22.36 และ 3.25 ทีมประจวบคีรีขันธ์มีค่าเท่ากับ 21.71 และ 2.18 ทีมชัยนาทมีค่าเท่ากับ 21.45 และ 2.06

ทีมสุพรรณบุรีมีค่าเท่ากับ 22.60 และ 2.65 ทีมนครราชสีมามีค่าเท่ากับ 24.80 และ 3.73 ทีมยโสธรมีค่าเท่ากับ 23.18 และ 3.68 ทีมหนองคายมีค่าเท่ากับ 22.75 และ 3.76 ทีมพังงามีค่าเท่ากับ 22.45 และ 3.25 ทีมเชียงใหม่มีค่าเท่ากับ 20.87 และ 2.20 และทีมเชียงรายมีค่าเท่ากับ 21.25 และ 3.59 ปี

2. น้ำหนักเฉลี่ยของนักบาสเกตบอลชาย ทีมกรุงเทพมหานครมีค่าเท่ากับ 76.72 และ 6.64 ทีมประจวบคีรีขันธ์มีค่าเท่ากับ 69.71 และ 3.61 ทีมชัยนาทมีค่าเท่ากับ 78.36 และ 10.42 ทีมสุพรรณบุรีมีค่าเท่ากับ 81.10 และ 10.83 ทีมนครราชสีมามีค่าเท่ากับ 76.10 และ 9.11 ทีมยโสธรมีค่าเท่ากับ 73.36 และ 8.67 ทีมหนองคายมีค่าเท่ากับ 79.75 และ 7.59 ทีมพังงามีค่าเท่ากับ 74.36 และ 11.15 ทีมเชียงใหม่มีค่าเท่ากับ 74.37 และ 5.52 และทีมเชียงรายมีค่าเท่ากับ 73.75 และ 10.44 กิโลกรัม

3. ส่วนสูงเฉลี่ยของนักบาสเกตบอลชาย ทีมกรุงเทพมหานครมีค่าเท่ากับ 184.90 และ 4.52 ทีมประจวบคีรีขันธ์มีค่าเท่ากับ 181.00 และ 4.10 ทีมชัยนาทมีค่าเท่ากับ 180.18 และ 7.77 ทีมสุพรรณบุรีมีค่าเท่ากับ 184.50 และ 7.64 ทีมนครราชสีมามีค่าเท่ากับ 181.80 และ 5.94 ทีมยโสธรมีค่าเท่ากับ 180.18 และ 5.93 ทีมหนองคายมีค่าเท่ากับ 183.87 และ 7.63 ทีมพังงามีค่าเท่ากับ 180.81 และ 8.29 ทีมเชียงใหม่มีค่าเท่ากับ 182.50 และ 6.74 และทีมเชียงรายมีค่าเท่ากับ 180.62 และ 5.29 เซนติเมตร

4. ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน อายุ น้ำหนัก และส่วนสูงของนักบาสเกตบอลชายทั้งหมด อายุมีค่าเท่ากับ 22.41 และ 3.30 ปี น้ำหนักมีค่าเท่ากับ 75.24 และ 9.43 กิโลกรัม ส่วนสูงมีค่าเท่ากับ 182.03 และ 6.84 เซนติเมตร

5. ความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชาย ทีมกรุงเทพมหานครมีค่าเท่ากับ 307.09 และ 7.07 ทีมประจวบคีรีขันธ์มีค่าเท่ากับ 300.28 และ 7.57 ทีมชัยนาทมีค่าเท่ากับ 299.00 และ 10.82 ทีมสุพรรณบุรีมีค่าเท่ากับ 303.90 และ 12.82 ทีมนครราชสีมามีค่าเท่ากับ 299.60 และ 11.73 ทีมยโสธรมีค่าเท่ากับ 298.00 และ 8.05 ทีมหนองคายมีค่าเท่ากับ 302.00 และ 12.78 ทีมพังงามีค่าเท่ากับ 298.54 และ 11.03 ทีมเชียงใหม่มีค่าเท่ากับ 305.25 และ 9.39 ทีมเชียงรายมีค่าเท่ากับ 296.12 และ 8.95 และนักบาสเกตบอลชายทั้งหมดมีค่าเท่ากับ 300.97 และ 10.77 เซนติเมตร

6. ความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชาย โดยแยกตามตำแหน่งการเล่น ตำแหน่งการ์ดมีค่าเท่ากับ 292.37 และ 7.11 ตำแหน่งปีกมีค่าเท่ากับ 300.05 และ 10.38 ตำแหน่งเซนเตอร์มีค่าเท่ากับ 307.00 และ 8.20 เซนติเมตร

7. ผลต่างความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชาย โดยแยกตามตำแหน่งการเล่น ตำแหน่งการ์ดมีค่าเท่ากับ 72.04 และ 5.91 ตำแหน่งปีกมีค่าเท่ากับ 74.48 และ 8.52 ตำแหน่งเซนเตอร์มีค่าเท่ากับ 74.70 และ 7.01 เซนติเมตร

8. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชายกับความสูง มีค่าเท่ากับ .698 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

9. ความสัมพันธ์ระหว่างผลต่างความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชายกับความสูง มีค่าเท่ากับ .166 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

10. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชายกับการกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอล มีค่าเท่ากับ .474 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

11. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชายกับคะแนนจากการกระโดดยิงประตู มีค่าเท่ากับ .229 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

12. ความสัมพันธ์ระหว่างการกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอลของทีมนักบาสเกตบอลชายกับผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขัน มีค่าเท่ากับ .322 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

13. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชายกับผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขัน มีค่าเท่ากับ .280 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

1. ความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชาย ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 32 พบว่ามีความแตกต่างกัน โดยทีมกรุงเทพมหานครมีความสามารถในการกระโดดสูงกว่าทุกทีม และนักบาสเกตบอลชายทีมเชียงรายมีความสามารถในการกระโดดต่ำกว่าทุกทีม และยังพบว่าความสามารถในการกระโดดของผู้เล่นในตำแหน่งเซนเตอร์ซึ่งเป็นผู้เล่นที่มีความสูงที่สุดในทีม มีความสามารถในการกระโดดสูงกว่าผู้เล่นในตำแหน่งปีกและการ์ด ซึ่งอาจจะเป็นเพราะว่ารูปร่างและส่วนสูง ส่งผลต่อความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชาย ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ ริทเตอร์ (Ritter, 1989 : 5) กล่าวว่า ส่วนประกอบของร่างกาย ได้แก่ สภาพร่างกายของนักกีฬา ซึ่งแต่ละคนจะมีความแตกต่างกันไป เช่น ความสูง น้ำหนัก

ขนาดของร่างกายบางส่วน เช่น แขน ขา ฯลฯ สัดส่วนของร่างกายล้วนแล้วแต่มีผลต่อการเล่น กีฬาทั้งสิ้น และนอกจากนี้นักบาสเกตบอลชายที่กรุงเทพมหานครมีขนาดความแข็งแรงของ กล้ามเนื้อ การฝึกซ้อม ความหนักในการฝึก การวางแผนโปรแกรมการฝึก การใช้เครื่องมือใน การช่วยฝึก จึงส่งผลทำให้ความสามารถในการกระโดดสูงกว่่านักบาสเกตบอลชายทีมอื่นๆ ดังที่ ฝานิต บิลมาต (2530 : 27) กล่าวว่า ประสิทธิภาพของการกระโดดขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ พื้นฐานของร่างกาย ประกอบด้วย ความเร็ว พลัง ความแข็งแรง และความคล่องตัว เป็นต้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมเกียรติ อักษรถึง (2527 : บทคัดย่อ) พบว่า การฝึกกระโดด รับลูกบาสเกตบอลจากการยิงประตูควบคู่กับการฝึกความแข็งแรงของกล้ามเนื้อแขนและ กล้ามเนื้อขาโดยใช้น้ำหนัก มีผลต่อการเพิ่มพลังในการกระโดดสูงกว่่าการฝึกกระโดดรับ ลูกบาสเกตบอลจากการยิงประตูอย่างเดียว และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมรรถชัย น้อยศิริ (2526 : 45) พบว่า ภายหลังการฝึกทั้งกลุ่มกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลอย่างเดียว และ กลุ่มฝึกกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลควบคู่กับการฝึกความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ มีการกระโดด สูงขึ้น โดยกลุ่มฝึกกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลควบคู่กับการฝึกความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ภายหลังการฝึกแต่ละช่วง 2 สัปดาห์ เพิ่มขึ้นเร็วกว่ากลุ่มฝึกกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลเพียง อย่างเดียว

2. ผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขันกีฬบาสเกตบอลชาย ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 32 พบว่า ทีมกรุงเทพมหานคร ชนะเลิศ ทีมสุพรรณบุรี รองชนะเลิศ และทีมเชียงใหม่ ลำดับสุดท้ายของการแข่งขัน ซึ่งอาจจะเป็นเพราะว่าทีมกรุงเทพมหานครที่ชนะเลิศได้นั้น มีองค์ประกอบในด้านของผู้เล่นที่มีรูปร่าง ส่วนสูง สมรรถภาพทางกาย ความแข็งแรงของ กล้ามเนื้อ ความคล่องแคล่วว่องไว ความอดทน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ แฮนสัน (Hanson. 1972 : 91) พบว่า สมรรถภาพที่สำคัญในการเล่นบาสเกตบอลประกอบไปด้วย ความแข็งแรง กำลัง ความอดทนของกล้ามเนื้อ ความอ่อนตัว ความอดทนของระบบหายใจและ ไหลเวียนเลือด ความเร็ว ความว่องไว และความสมดุลของร่างกาย ระยะเวลาตอบสนอง ซึ่ง สามารถพัฒนาได้โดยการฝึกเฉพาะ นอกจากนี้ยังได้รับการฝึกความหนัก ระยะเวลาในการฝึก ทำให้ผู้เล่นมีทักษะ ประสบการณ์ แทคติคในการแข่งขันขณะเป็นทีมรุกและทีมป้องกัน การวางแผนของโค้ช เสียงเชียร์จากข้างสนามที่ทำให้นักกีฬามีจิตใจอีกเข็มที่จะเอาชนะ การได้รับการสนับสนุนรองเท้า ชุดแข่งขัน และเงินรางวัลจากจังหวัด สโมสร ครอบครัว และ การได้รับการสนับสนุนทางด้านอื่นที่เหมาะสมและมีความพร้อมมากกว่าทีมอื่นๆ ซึ่งสอดคล้อง กับ ริทเตอร์ (Ritter : 1985) กล่าวว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสามารถของนักกีฬาว่า นักกีฬาจะเล่นกีฬาได้ดีเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 2 ประการ คือ 1) องค์ประกอบ

ภายในตัวนักกีฬา ได้แก่ ความชาญฉลาด ความคิดที่ดี เทคนิค ยุทธวิธีการเล่น สมรรถภาพทางกาย และส่วนประกอบของร่างกาย 2) องค์ประกอบภายนอก ได้แก่ อุปกรณ์ซึ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ สภาพอากาศ องค์ประกอบภายนอกอื่นๆ เช่น ผู้ปกครอง ครอบครัว ผู้ฝึกสอน องค์ประกอบภายในตัวนักกีฬาและองค์ประกอบภายนอกมีผลต่อความสามารถของนักกีฬาโดยตรง ซึ่งแต่ละองค์ประกอบมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องและส่งเสริมกันโดยตลอด ถ้าขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใดย่อมทำให้ประสิทธิภาพหรือความสามารถของนักกีฬาไม่บรรลุผลสำเร็จเท่าที่ควร นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ อุดม พิมพา (2526 : 14-17) กล่าวว่า ความสามารถในการเล่นกีฬานั้นมาจากองค์ประกอบที่สำคัญ องค์ประกอบเหล่านี้ได้แก่ องค์ประกอบทางสรีรวิทยา ทางสังคม ทางโครงสร้างของร่างกายและทางจิตวิทยา และนอกจากนี้ การออกกำลังกาย เสี่ยงละร่างกาย แรงใจ ทุ่มเกี่ยวกับการฝึกซ้อมเป็นอย่างดี ทำให้นักกีฬามีความเชื่อมั่นในตนเอง และศักยภาพของทีมมีความปรารถนาและเชื่อมั่นที่จะได้รับชัยชนะในการแข่งขัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของโทมัส เอ ทัทโก (อนันต์ อัดชู, 2522 : 2-7 ; อ้างอิงมาจาก Thomas A. Tutko) พบว่า นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จนั้นมักจะประกอบไปด้วยองค์ประกอบใหญ่ๆ คือ ความปรารถนา การออกกำลังกาย เสี่ยงละ ความเชื่อมั่นในตนเองและความซื่อสัตย์ ดังนั้น ในการแข่งขันทีมใดที่มีความพร้อมขององค์ประกอบต่างๆ มากกว่าทีมอื่นๆ จึงทำให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการแข่งขัน

3. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการกระโดดกับผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขันบาสเกตบอลชาย ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 32 พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กัน โดยทีมยโสธรซึ่งมีความสามารถในการกระโดดอยู่ในลำดับ 9 แต่ผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขันอยู่ในลำดับ 3 และทีมเชียงใหม่มีความสามารถในการกระโดดเป็นลำดับ 2 แต่ผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขันอยู่ในลำดับ 10 ซึ่งเป็นลำดับสุดท้าย ซึ่งอาจจะเป็นเพราะว่าการกระโดดเป็นเพียงทักษะบุคคล และเป็นทักษะทั้งทีมรุกและทีมป้องกัน ในการกระโดดปิดลูกบาสเกตบอลขณะเริ่มการแข่งขัน และในขณะแข่งขันการกระโดดที่เกี่ยวข้องกับทักษะทีมรุก เช่น การกระโดดเข้าแย่งลูกบาสเกตบอล การกระโดดยิงประตู การกระโดดที่เกี่ยวข้องกับทักษะทีมรับ เช่น การกระโดดแย่งลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตู การกระโดดป้องกันการยิงประตู แต่ในการเล่นบาสเกตบอล ยังจะต้องอาศัยทักษะอื่นๆ เช่น ทักษะส่วนบุคคล ได้แก่ การวิ่ง การหยุด การหมุน การสไลด์ และยังมีการรับ-ส่งลูกบาสเกตบอล การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล การยิงประตูบาสเกตบอล ทักษะการอื่นเป็นทีมรุก-รับ รูปแบบต่างๆ ได้แก่ แบบโซน แบบคนต่อคน การรุกแบบ 1:2:2 การรุกแบบ 1:3:1 การรุกแบบรวดเร็ว ฯลฯ นอกจากนี้ยังอาศัยความสัมพันธ์ในทีมตลอดจนวิธีการของโค้ชที่ใช้ในการฝึกนักกีฬา ซึ่งสอดคล้องกับ สเตลลิน และแฮนด์เลอร์

(Satalin and Handdler. 1985 : 13-14) กล่าวว่า การเล่นบาสเกตบอลนั้นต้องใช้ทักษะการวิ่ง การกระโดด การหลบหลีกและการป้องกันจากคู่แข่ง เพื่อจะนำลูกบาสเกตบอลเข้าไปยิงประตู นอกจากนี้ก็ต้องอาศัยทักษะส่วนบุคคล ทักษะการเล่นเป็นทีม และรูปแบบการรุกและการป้องกัน นำมาผสมผสานกัน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ เนเลอร์ (Nayler. 1971 : 5828-A) พบว่า กำลังของขา ความแข็งแรงของข้อต่อที่หัวไหล่ ข้อศอก ข้อมือ ตะโพกและเข่าไม่มีความสัมพันธ์กับความแม่นยำในการกระโดดยิงประตู และนอกจากนี้ผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขันยังขึ้นอยู่กับองค์ประกอบอื่นๆ เช่น การออกกำลังกายเสริมสร้างร่างกาย แรงใจ ทักษะการฝึกซ้อม ประสบการณ์ เทคนิค การวางแผนการฝึก เสียงเชียร์ และการได้รับการสนับสนุนทางด้านอื่นๆ สภาพจิตใจของนักกีฬาปรารถนาต้องการที่จะเป็นผู้ชนะในการแข่งขัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ โทมัส เอ ทัทโก (อนันต์ อัดชู. 2522 : 2-7 ; อ้างอิงมาจาก Thomas A. Tutko) พบว่า นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จนั้นมักจะประกอบไปด้วยองค์ประกอบใหญ่ๆ คือ ความปรารถนา การออกกำลังกาย เสี่ยง ความเชื่อมั่นในตนเองและความซื่อสัตย์ จากองค์ประกอบและปัจจัยต่างๆ ที่ส่งผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขัน และการกระโดดเป็นเพียงทักษะบางส่วนในกีฬาสเกตบอล แต่ยังมีองค์ประกอบและปัจจัยต่างๆ ในการเล่นบาสเกตบอลอยู่มากมาย จึงทำให้การกระโดดกับผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขันมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าการมีทักษะความสามารถในการกระโดดเพียงอย่างเดียว จึงไม่เป็นตัวบ่งชี้ถึงผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขันกีฬาสเกตบอลได้ แต่ความสามารถในการกระโดดก็ยังเป็นทักษะที่มีความสำคัญในการแข่งขันกีฬาสเกตบอล

ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษาปัจจัยอื่นๆ ที่จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ของนักบาสเกตบอล
2. ควรนำผลการวิจัยให้ผู้ฝึกสอนกีฬาสเกตบอลไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนากีฬาสเกตบอลต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- จรรยาพร ธรณินทร์. คิเนสิโอโลยีในการกีฬา. กรุงเทพฯ : ไตรรงค์การพิมพ์, 2522.
- เจเลีย พิมพ์พันธุ์. บาสเกตบอล. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2529.
- ทิพา ธรรมสถิตย์. เกณฑ์ปกติของดรรชนีความสามารถในการกระโดดของนักกีฬา
วอลเลย์บอลหญิงในเอเชีย. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
- ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.
- ธีรบุญย์ แยมบุญเรือง. ดรรชนีความสามารถในการกระโดดของนักกีฬาวอลเลย์บอลหญิงใน
การแข่งขันวอลเลย์บอลอุดมศึกษา. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2543. อัดสำเนา.
- ประกิต หงษ์แสนยธรรม. ตำแหน่งการตกของลูกบาสเกตบอลหลังจากการยิงประตู.
ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2534. อัดสำเนา.
- ปรีวัฒน์ ทองถม. ผลการฝึกกล้ามเนื้อขาโดยการยืนกระโดดสูง ก้าวขึ้นม้านั่ง และการ
ยกน้ำหนักที่มีต่อความสามารถในการกระโดด. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.
- ผาณิต บิลมาศ. การวัดทักษะกีฬา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
- 2530.
- พยุ่ง ช่างหล่อ. ดรรชนีการกระโดดในวอลเลย์บอล และทักษะวอลเลย์บอลของนักศึกษา
วิทยาลัยพลศึกษา. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
- ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.
- วีระ กัจฉปรีรินทร์. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการกระโดดกับประสิทธิภาพในการ
ตบวอลเลย์บอลของนักกีฬาหญิง ระดับนักเรียนอาชีวะ พ.ศ. 2535. ปรินญานิพนธ์
- กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536. อัดสำเนา.
- ศิริรัฐ ยอดสมสวย. ความสามารถในการกระโดดของผู้เล่นบาสเกตบอลในวิทยาลัยพลศึกษา
ภาคกลาง. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- ประสานมิตร, 2542. อัดสำเนา.
- สมเกียรติ อักษรถึง. ผลของการฝึกกล้ามเนื้อแขนและกล้ามเนื้อขาโดยใช้น้ำหนักที่มีต่อความ
สามารถในการกระโดดรับลูกบาสเกตบอลจากการยิงประตู. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.
- กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527. อัดสำเนา.

- สมชาย พันธุ์โชติ. รูปแบบการเล่นวอลเลย์บอลเพื่อการแข่งขันของนักเรียนในระดับประถมศึกษา. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2540. อัดสำเนา.
- สมบัติ แดงจำ. ความสัมพันธ์ระหว่างตรรกะความสามารถในการกระโดดกับผลสัมฤทธิ์ในการตอบของนักกีฬา วอลเลย์บอลชาย ระดับอุดมศึกษา. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532. อัดสำเนา.
- สมปอง บุญหล้า. ผลการยิงประตูบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2542. อัดสำเนา.
- ✓สมรรถชัย น้อยศิริ. ผลการฝึกความแข็งแรงของกล้ามเนื้อที่มีต่อความแม่นยำในการกระโดดยิงประตูบาสเกตบอล. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.
- อนันต์ อัดชู. หลักการสอนและฝึกกีฬาหลัก. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.
- อุดม พิมพา. จิตวิทยาการกีฬา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พลศึกษา, 2526. อัดสำเนา.
- Barnett, Dick. Inside Basketball. Chicago : Contemporary Books, Inc., 1971.
- X Goodrich, Gail and Rich Levin, Gail. Goodrich' Wining Basketball. Chicago, Illinois : Contemporary Books, Inc., 1976.
- Gray, R. K., K. B. Start and D. J. Glencross. "A Useful Modification of the Vertical Power Jump," Research Quarterly. 33 : 230-235 ; May, 1962.
- Hanson, Dale. Basketball. Englewood Cliffs. New Jersey : Prentice Hall, 1972.
- Locken, Newton C. and Robert J. Willaughby. Gymnastics. 2nd ed. Prentice - Hall Inc., 1967.
- Morehousekine, Loureance E. and John M. Cooper. Kinesiology. St. Louis : The C. V. Mosby Company, 1956.
- Nayler, William Chastain. "Effect of Wris and Elbow Power on Jump Shoot Accuracy," Dissertation Abstracts International. 31 : 5828-A ; May, 1971.

Neal, Pasty. Basketball Techniques for Women. New York : Ronald Prees, 1966.

Pierce Paul Edward. "The Construction of Sealesfor Predicting Ability to Play
Insholastic Basketball," Dissertation Abstracts International. 2 : 468-A ;
August, 1961.

Pimpa, Udom. "The Teachings of Basketball and Basketball," Unpublished
Master's Degree Paper. Massachusetts : Springfield College, Springfield,
1967.

Ritter, Ingebory. "Fundamentals of Sport Training and of Training Load,"
General Theorie and Methodology of Training. Deutsche Hochschule For
Korperkultur leipzig Germany, 1989.

X Samaras, Robert T. Blitz Basketball. West New York : Parker Publishing Co.,
Inc., 1966.

Satalin, Jim and Fred D. Handler. Coaching Winning Basketball in the Offensive
Zone. West New York : Parker Publishing Co., Inc., 1985.

Wilkes, Glenn. Men's Basketball. Iowa : WM. C. Brown Co., Inc., 1967.

Wooden, John R. Practical Modern Basketball. New York : John Willey Sons
Inc., 1980.

Zampardi, Frank. Multiple Penetrating Attacks for Winning Basketball.
West New York : Parker Publishing Company, Inc., 1980.

ภาคผนวก

แบบวัดความสามารถในการยืนกระโดด

วัตถุประสงค์

เพื่อวัดพลังของกล้ามเนื้อขาและการทำงานประสานกันของกล้ามเนื้อแขน ขา สายตา และการทรงตัว

อุปกรณ์

1. เทปวัดระยะทาง มีหน่วยวัดเป็นเซนติเมตร
2. แป้งฝุ่น

วิธีการ

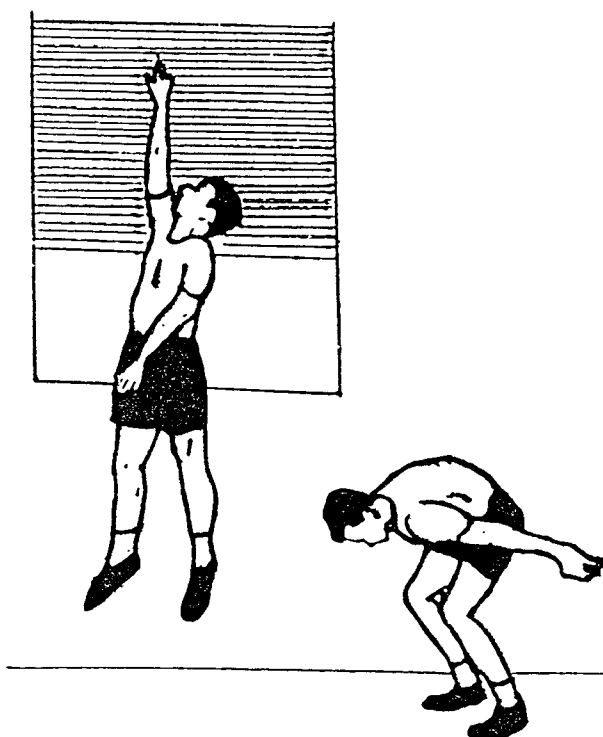
1. ผู้รับการทดสอบใช้ปลายนิ้วแตะแป้งฝุ่น
2. หันข้างด้านมือที่มีแป้งฝุ่นเข้าผืน แล้วย่อเข่าลง กระโดดขึ้นให้สูงที่สุด

ใช้ปลายนิ้วแตะผืนทำเครื่องหมาย

3. ผู้ทดสอบวัดระยะห่างจากพื้นถึงจุดสูงสุดของเครื่องหมาย
4. ทำการทดสอบ 2 ครั้ง บันทึกผลครั้งที่ดีที่สุด

การนับคะแนน

บันทึกผลระยะห่างของเครื่องหมายจากพื้นถึงจุดสูงสุดของปลายนิ้ว เอาครั้งที่ดีที่สุด

ใบบันทึกความสามารถในการยืนกระโดด

ชื่อทีมภาค.....ทีม.....

หมายเลข	ชื่อ - สกุล	อายุ (ปี)	น้ำหนัก (กก.)	ส่วนสูง (ซม.)	ความสามารถในการ ยืนกระโดด (ซม.)		หมายเหตุ
					ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	
4							
5							
6							
7							
8							
9							
10							
11							
12							
13							
14							
15							

ผู้บันทึก.....

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นายประทวน ผลาเลิศ
เกิดวันที่	4 สิงหาคม พ.ศ. 2516
สถานที่เกิด	17 หมู่ 5 บ้านไร่กลาง ตำบลไร่ใต้ อำเภอฟิบูลมั่งสาหาร จังหวัดอุบลราชธานี 34110

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2528	ประถมศึกษา จากโรงเรียนบ้านไร่ใต้ ตำบลไร่ใต้ อำเภอฟิบูลมั่งสาหาร จังหวัดอุบลราชธานี
พ.ศ. 2531	มัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนไร่ใต้ประชาคม ตำบลไร่ใต้ อำเภอฟิบูลมั่งสาหาร จังหวัดอุบลราชธานี
พ.ศ. 2534	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนฟิบูลมั่งสาหาร อ.ฟิบูลมั่งสาหาร จังหวัดอุบลราชธานี
พ.ศ. 2536	ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงพลศึกษา จากวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ
พ.ศ. 2538	ปริญญาตรี จากวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ
พ.ศ. 2543	การศึกษามหาบัณฑิต (พลศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ความสามารถในการกระโดดกับผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขันของนักบาสเกตบอลชาย
ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 32

บทคัดย่อ
ของ
ประทวน ผลาเลิศ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา
มีนาคม 2544

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสามารถในการกระโดด ผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขันของนักบาสเกตบอลชาย ในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ และความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการกระโดดกับผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขัน ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักบาสเกตบอลชายที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 32 กรุงเทพมหานคร จำนวน 10 ทีม รวม 95 คน

ผลการศึกษาพบว่า

1. ความสามารถในการกระโดดของนักบาสเกตบอลชายโดยจัดตามลำดับ ได้แก่ ทีมกรุงเทพมหานคร ทีมเชียงใหม่ ทีมสุพรรณบุรี ทีมหนองคาย ทีมประจวบคีรีขันธ์ ทีมนครราชสีมา ทีมชัยนาท ทีมพังงา ทีมยโสธร และทีมเชียงราย มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานดังนี้ 307.09 และ 7.07 305.25 และ 9.39 303.90 และ 12.82 302.00 และ 12.78 300.28 และ 7.57 299.60 และ 11.73 299.00 และ 10.82 298.54 และ 11.03 298.00 และ 8.05 และ 296.12 และ 8.95 เซนติเมตร ตามลำดับ
2. ผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขันบาสเกตบอลชายกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ลำดับที่ 1 ทีมกรุงเทพมหานคร ลำดับที่ 2 ทีมสุพรรณบุรี ลำดับที่ 3 ทีมยโสธร ลำดับที่ 4 ทีมหนองคาย ลำดับที่ 5 ทีมพังงา ลำดับที่ 6 ทีมประจวบคีรีขันธ์ ลำดับที่ 7 ทีมนครราชสีมา ลำดับที่ 8 ทีมเชียงราย ลำดับที่ 9 ทีมชัยนาท ลำดับที่ 10 ทีมเชียงใหม่
3. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการกระโดดกับผลสัมฤทธิ์ในการแข่งขัน มีค่าเท่ากับ .280 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

JUMPING ABILITY OF MEN BASKETBALL PLAYERS UPON COMPETITION
ACHIEVEMENT IN THE 32nd NATIONAL GAMES

AN ABSTRACT
BY
PRATUAN PLALERT

Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master of
Education degree in Physical Education
at Srinakharinwirot University
March 2001

This study aimed to investigate jumping ability and competition achievement of men basketball players in the 32nd National Games and the relationship among them. The population were 95 men basketball players from 10 teams in the 32nd National Games in Bangkok.

The results revealed that :

1. Jumping ability of men basketball players was ranked as Bangkok Metropolis team ($\bar{X}$ = 307.09 cm., S.D. = 7.07 cm.), Chiang Mai team ($\bar{X}$ = 305.25 cm., S.D. = 9.39 cm.), Suphan Buri team ($\bar{X}$ = 303.90 cm., S.D. = 12.82 cm.), Nong Khai team ($\bar{X}$ = 302.00 cm., S.D. = 12.78 cm.), Prachuap Khiri Khan team ($\bar{X}$ = 300.28 cm., S.D. = 7.57 cm.), Nakhon Ratchasima team ($\bar{X}$ = 299.60 cm., S.D. = 11.73 cm.), Chai Nat team ($\bar{X}$ = 299.00 cm., S.D. = 10.82 cm.), Phangnga team ($\bar{X}$ = 298.54 cm., S.D. = 11.03 cm.), Yasothon team ($\bar{X}$ = 298.00 cm., S.D. = 8.05 cm.), and Chiang Rai team ($\bar{X}$ = 296.12 cm., S.D. = 8.95 cm.) respectively.

2. The competition achievement of men basketball in 32nd National Games was as follow; Bangkok metropolis team was at the first rank, Suphan Buri team was at the second rank, Yasothon team was at the third rank, Nong Khai team was at the fourth rank, Phangnga team was at the fifth rank, Prachuap Khiri Khan team was at the sixth rank, Nakhon Ratchasima was at the seventh rank, Chiang Rai team was at the eighth rank, Chai Nat team was at the ninth rank, and Chiang Mai team was at the tenth rank.

3. There was no significant correlation at .05 level among jumping ability and competition achievement.